

RILEY PAIGE MYSTERY SÉRIE – KNIHA Č. 9

SLEDOVANÁ

BLAKE PIERCE

Blake Pierce

Sledovaná

Серия «Záhada Riley Paige», книга 9

Аннотация

Mistrovský thriller a mystery! Autor skvostně vytvořil postavy, jejichž psychická stránka je tak dobře popsána, že máme pocit, jako bychom byli v jejich mysli, sledovali jejich obavy a těšili se z jejich úspěchu. Zápletka je velmi inteligentní a poskytne vám zábavu během čtení celé knihy. Tato kniha je plná zápletek a nenechá vás usnout, dokud neotočíte poslední stránku. Books and Movie Reviews, Roberto Mattos (o knize Navždy pryč) SLEDOVANÁ je devátou knihou z nejprodávanější mystery série Riley Paige, která začíná bestsellerem NAVŽDY PRYČ (kniha č. 1) - která je ke stažení zdarma a má víc jak 900 pětihvězdičkových hodnocení! Když jsou na vojenské základně v Kalifornii nalezeni dva mrtví vojáci, kteří byli zřejmě zastřeleni, vojenští vyšetřovatelé jsou vyvedeni z míry. Kdo zabíjí jejich vojáky uvnitř zabezpečené základny? A proč? Je přivoláno FBI a Riley Paige dostává nad případem velení. Jak se Riley ponoří do vojenské kultury, je ohromena tím, že sérioví vrazi mohou zasáhnout i zde, uprostřed nejbezpečnějšího místa na zemi. Ocitne se v šílené honičce na kočku a myš, jako o závod usiluje o dekodování psychologie vraha. Ale brzy zjistí, že stojí proti vysoce kvalifikovanému vrahovi, který může být příliš smrtícím soupeřem i pro ni samotnou. Temný

psychologický thriller, ze kterého se napjatým očekáváním rozbuší srdce, SLEDOVANÁ je knihou č. 9 ze strhující nové série – s oblíbenou novou postavou – která vás přinutí otáčet stránky dlouho do noci. Kniha č. 10 ze série Riley Paige bude brzy k dostání.

Содержание

PROLOG	10
KAPITOLA PRVNÍ	15
KAPITOLA DRUHÁ	24
KAPITOLA TŘETÍ	33
KAPITOLA ČTVRTÁ	39
KAPITOLA PÁTÁ	44
KAPITOLA ŠESTÁ	52
KAPITOLA SEDMÁ	56
KAPITOLA OSMÁ	63
KAPITOLA DEVÁTÁ	69
KAPITOLA DESÁTÁ	78
Конец ознакомительного фрагмента.	81

SLEDOVANÁ

(RILEY PAIGE MYSTERY SÉRIE – KNIHY 9)

B L A K E P I E R C E

Blake Pierce

Blake Pierce je autorem RILEY PAGE mysteriózní série bestsellerů, která zahrnuje dvanáct knih (a přibývají další). Blake Pierce je taky autorem mysteriózní série MACKENZIE WHITE, která pozůstává z osmi knih; mysteriózní série AVERY BLACK, pozůstávající ze šesti knih; mysteriózní série KERI LOCKE, pozůstávající z pěti knih; mysteriózní série MAKING OF RILEY PAIGE, pozůstávající z dvou knih (a přibývají další); a mysteriózní série KATE WISE, pozůstávající ze dvou knih (a přibývají další).

Zanícený čtenář a celoživotní fanoušek mysteriózního žánru a thrillerů, Blake ocení zpětnou vazbu, a tak neváhejte, navštivte www.blakepierceauthor.com, zjistěte více a zůstaňte v kontaktu.

Copyright © 2017 Blake Pierce. Všechna práva vyhrazena. S výjimkou případů povolených v USA Copyright Act z roku 1976, žádná část této publikace nesmí být reprodukována, distribuována nebo žádnou formou či médiem vysílána nebo ukládána v databázích či úložných systémech, bez předchozího svolení autora. Tento ebook je licencován pro vaše osobní využití. Tento ebook nesmí být dále prodáván nebo předáván jiným osobám. Pokud chcete knihu sdílet s další osobou, zakupte si, prosím, další kopie pro každého příjemce. Pokud

čtete tuto knihu, ale nezakoupili jste si ji, nebo nebyla zakoupena pouze pro vaše použití, vraťte ji, prosím, a zakupte si svou vlastní kopii. Děkuje vám za respektování tvrdé práce tohoto autora. Obsah této knihy je fiktivní. Jména, postavy, zápletky, místa a události jsou beze zbytku produktem autorovy představivosti nebo je jejich použití fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, ať již živými nebo zesnulými, je čistě náhodná. Obrázek na přebalu Copyright d1sk, použit s licencí od Shutterstock.com.

KNIHY OD BLAKE PIERCE

SÉRIE STVOŘENÍ RILEY PAIGEOVÉ

SLEDOVANÁ (kniha č. 1)

ČEKÁNÍ (kniha č. 2)

MYSTERY SÉRIE RILEY PAIGEOVÁ

NAVŽDY PRYČ (kniha č. 1)

POSEDLOST (kniha č. 2)

TOUŽENÍ (kniha č. 3)

VÁBENÍ (kniha č. 4)

PRONÁSLEDOVÁNÍ (kniha č. 5)

SOUŽENÍ (kniha č. 6)

OPUŠTĚNÁ (kniha č. 7)

CHLADNÁ (kniha č. 8)

SLEDOVANÁ (kniha č. 9)

ZTRACENÁ (kniha č. 10)

MACKENZIE WHITE MYSTERY SÉRIE

JEŠTĚ NEŽ ZABIJE (kniha č. 1)

JEŠTĚ NEŽ SPATŘÍ (kniha č. 2)

JEŠTĚ NEŽ POŽEHNÁ (kniha č. 3)

JEŠTĚ NEŽ VEZME (kniha č. 4)

JEŠTĚ NEŽ POTŘEBUJE (kniha č. 5)

PSYCHOLOGICKÉ ZÁHADNÉ TAJEMSTVÍ CHLOE

FINE

DALŠÍ DVEŘE (kniha č. 1)

OBSAH

PROLOG

KAPITOLA PRVNÍ

KAPITOLA DRUHÁ

KAPITOLA TŘETÍ

KAPITOLA ČTVRTÁ

KAPITOLA PÁTÁ

KAPITOLA ŠESTÁ

KAPITOLA SEDMÁ

KAPITOLA OSMÁ

KAPITOLA DEVÁTÁ

KAPITOLA DESÁTÁ

KAPITOLA JEDENÁCTÁ

KAPITOLA DVANÁCTÁ

KAPITOLA TŘINÁCTÁ

KAPITOLA ČTRNÁCTÁ

KAPITOLA PATNÁCTÁ

KAPITOLA ŠESTNÁCTÁ

KAPITOLA SEDMNÁCTÁ

KAPITOLA OSMNÁCTÁ

KAPITOLA DEVATENÁCTÁ

KAPITOLA DVACÁTÁ

KAPITOLA DVACÁTÁ PRVNÍ

KAPITOLA DVACÁTÁ DRUHÁ

KAPITOLA DVACÁTÁ TŘETÍ

KAPITOLA DVACÁTÁ ČTVRTÁ

KAPITOLA DVACÁTÁ PÁTÁ

KAPITOLA DVACÁTÁ ŠESTÁ

KAPITOLA DVACÁTÁ SEDMÁ

KAPITOLA DVACÁTÁ OSMÁ

KAPITOLA DVACÁTÁ DEVÁTÁ

KAPITOLA TŘICÁTÁ

KAPITOLA TŘICÁTÁ PRVNÍ

KAPITOLA TŘICÁTÁ DRUHÁ

KAPITOLA TŘICÁTÁ TŘETÍ

KAPITOLA TŘICÁTÁ ČTVRTÁ

KAPITOLA TŘICÁTÁ PÁTÁ

KAPITOLA TŘICÁTÁ ŠESTÁ

KAPITOLA TŘICÁTÁ SEDMÁ

KAPITOLA TŘICÁTÁ OSMÁ

KAPITOLA TŘICÁTÁ DEVÁTÁ

KAPITOLA ČTYŘICÁTÁ

KAPITOLA ČTYŘICÁTÁ PRVNÍ

KAPITOLA ČTYŘICÁTÁ DRUHÁ

KAPITOLA ČTYŘICÁTÁ TŘETÍ

KAPITOLA ČTYŘICÁTÁ ČTVRTÁ

KAPITOLA ČTYŘICÁTÁ PÁTÁ

KAPITOLA ČTYŘICÁTÁ ŠESTÁ

PROLOG

Plukovník Dutch Adams pochodoval pevností Nash Mowat, podíval se na hodinky a viděl, že je přesně 5 hodin. V jižní Kalifornii bylo chladné, šeré dubnové ráno a zdálo se, že vše je tak jak má být.

Zaslechl ostře vykřiknout ženu ...

"Velitel posádky je přítomen!"

Obrátil se zrovna když se výcviková rota postavila do pozoru na povel seržantky pro výcvik. Plk. Adams se zastavil, aby jim oplatil jejich zasalutování a pak pokračoval v cestě dál. Kráčel o něco rychleji než dříve, doufal, že nepřiláká pozornost ostatních výcvikových seržantů. Nechtěl rušit výcvik dalších čet, které se shromáždily na svých cvičištích.

Jeho tvář trochu zaškubala. Po všech těch letech stále nebyl docela zvyklý slyšet příkazy vyslovené ženskými hlasy. Dokonce i pohled na smíšené čety ho občas trochu zaskočil. Armáda se určitě změnila od doby, kdy byl mladistvým rekrutem. Mnohé z těchto změn neměl rád.

Jak pokračoval ve své cestě, uslyšel štěkot hlasů ostatních výcvikových seržantů, mužů i žen, kteří povolávali své čety do formací.

Už nemají takový důraz, pomyslel si.

Nedokázal zapomenout na slovní útoky, které před tolika lety chrlil jeho vlastní četař – divoké nadávky vůči jeho rodině a

předkům, urážky a oplzlosti.

Trochu se usmál. Ten bastard seržant Driscoll!

Driscoll zemřel před mnoha lety, vzpomněl si plk. Adams – ne v boji, jak by si jistě přál, ale na mozkovou mrtvici, způsobenou hypertenzí. Tenkrát byl vysoký krevní tlak rizikem z povolání výcvikových seržantů.

Plk. Adams nikdy na Driscolla nezapomene a tak by to podle Adamse i mělo být. Výcvikový seržant by měl vytvořit nesmazatelnou stopu v mysli vojáka po zbytek jeho života. Měl by být živoucím příkladem nejhoršího pekla, jaký mohl život vojáka nabídnout. Seržant Driscoll rozhodně takový celoživotní dopad na plk. Adamse měl. Byli trenéři pod jeho velením v pevnosti Nash Mowat schopni zanechat takový dojem na jejich nováčcích?

Plk. Adams o tom pochyboval.

Příliš mnoho zatracené politické korektnosti, pomyslel si.

Měkkost byla nyní dokonce zahrnuta v armádním výcvikovém manuálu ...

"Stres vytvořený fyzickým či verbálním nátlakem je neproduktivní a zakázaný."

Posmíval se při vzpomínce na ta slova.

"Takové nesmysly," zamumlal si pod vousy.

Ale armáda se ubírala tímto směrem od roku 1990. Věděl, že by na to měl být už zvyklý. Ale to nikdy nebude.

Každopádně se tím už dlouho nebude muset zabývat. Za rok půjde do důchodu a jeho konečnou ambicí bylo stát se předtím

brigádním generálem.

Adamse z jeho přemítání náhle vyrušil záhadný zjev.

Všude kolem cvičební oblasti č. 6 se bezcílně hemžili rekruti, někteří cvičili rozcvičku, jiní jen líně mezi sebou hovořili.

Plk. Adams se zastavil a zařval.

"Vojáci! Kde je k čertu váš seržant?"

Nervózní rekruti se postavili do pozoru a zasalutovali.

"Pohov," řekl Adams. "Odpoví někdo na mou otázku?"

Rekrutka promluvila.

"Nevíme, kde se seržant Worthing nachází, pane."

Adams nemohl uvěřit vlastním uším.

"Co tím myslíte, že nevíte?" zeptal se.

"Nedostavil se, pane."

Adams si zabručel pod vousy.

To nebylo seržantu Cliffordu Worthingovi vůbec podobné. Ve skutečnosti byl Worthing jedním z mála výcvikových seržantů, pro kterého měl Adams skutečné využití. Byl to skutečný tvrdý oříšek ze staré školy – nebo alespoň jím chtěl být. Často přicházel do Adamsovy kanceláře, aby si stěžoval, jak je svazován pravidly.

I tak ale Adams věděl, že Worthing pravidla obchází jak může. Někdy si rekruti stěžovali na jeho přísné požadavky a slovní napadání. Tyto stížnosti Adamse těšily.

Ale kde je Worthing právě teď?

Adams se brodil mezi rekruty do kasáren, procházel mezi řadami lůžek, až došel do Worthingovy kanceláře.

Ostře zaklepal na dveře.

"Worthingu, jste tam?"

Nikdo neodpověděl.

"Worthingu, toto je váš velicí důstojník, pokud tam jste, tak bude sakra určitě lepší, když mi odpovíte."

Opět nikdo neodpověděl.

Adams otočil klikou a otevřel dveře.

Kancelář byla bezvadně čistá – a nikdo v ní nebyl.

Kam k čertu šel? Podívoval se Adams.

Ukázal se Worthing dnes ráno vůbec na základně?

Pak si Adams všiml na zdi kanceláře nápisu ZÁKAZ
KOUŘENÍ.

Vzpomněl si, že seržant Worthing je kuřák.

Odešel si výcvikový instruktor jen na cigáro?

"Ne, to určitě ne," zabručel Adams nahlas.

To nedávalo smysl.

I tak Adams vyšel z kanceláře a zamířil k zadním dveřím
kasáren.

Otevřel dveře a hleděl do ranního světla.

Nemusel dlouho hledat.

Seržant Worthing seděl přikrčený zády opřený o zeď kasárny
s vyhořelou cigaretou, visící z jeho úst.

"Worthing, co to sakra ...?" Zavrčel Adams.

Pak se otřásl z toho co viděl.

V úrovni Adamsových očí byla na zdi velká, tmavá, mokrá
skvrna.

Z té skvrna stékal dolů pramínek na místo, kde se krčil

Worthing.

Adams pak spatřil temný otvor uprostřed Worthingovy hlavy. Byla to rána po kulce.

Rána byla maličká, ale vylétající kulka s sebou vzala většinu zadní části Worthingovy lebky. Muž byl zastřelen, když brzy ráno kouřil cigaretu. Výstřel byl tak čistý, že výcvikový seržant zemřel okamžitě. Dokonce mu zůstala i cigareta v ústech.

"Ježíši Kriste," zamumlal Adams. "Snad ne zas."

Rozhlédl se kolem. Za kasárnami se táhlo velké prázdné pole. Výstřel přišel z velké vzdálenosti. To znamenalo, že to byl vystřelen zkušeným střelcem.

Adams nevěřicně zavrtěl hlavou.

Věděl, že se jeho život zkomplikuje – a velmi se mu ztíží.

KAPITOLA PRVNÍ

Riley Paige hleděla z otevřeného okna svého domu. Byl krásný jarní den, pohádkový den, během kterého zpívají ptáci a kvetou květiny. Vzduch voněl čerstvě a čistě. A přesto na ni doléhala číhající temnota.

Měla zvláštní pocit, že všechna tato krásy je strašně křehká.

Proto nechala své ruce podél těla, jako by byla v obchodě plném jemného porcelánu, a jediný chybný krok by mohl něco rozbít, něco krásného a drahého. Nebo to možná bylo, jako kdyby toto krásné odpoledne byla jen papírová iluze, vzdálená na dotek ruky, jen aby odhalila ...

Co? Divila se Riley.

Temnotu světa, plnou bolesti, hrůzy a zla?

Nebo tmu, která číhá uvnitř její vlastní mysli – temnotu, skládající se z příliš mnoha ošklivých myšlenek a tajemství?

Rileyno dumání přerušil dívčí hlas.

"Na co myslíš, mami?"

Riley se otočila. Uvědomila si, že na okamžik zapomněla na ostatní lidi v obývacím pokoji.

Dívka, která promluvila, byla Jilly, hubená třináctiletá dospívající, kterou se Riley snažila adoptovat.

"Na nic," odpověděla Riley.

Její krásný bývalý soused Blaine Hildreth se na ni usmál.

"Zdálo se, že jsi daleko," řekl.

Blaine právě dorazil domů k Riley se svou dospívající dcerou, Crystal.

Riley řekla, "Myslím, že jsem jen přemýšlela, kde je April."

Byla to záležitost, která vyvolávala určité obavy. Rileyna patnáctiletá dcera ještě nepřišla ze školy domů. Cožpak April nevěděla, že plánují zajít na večeři do Blainovy restaurace?

Crystal a Jilly se na sebe škodolibě zašklebily.

"Ach, bude tu brzy," řekla Jilly.

"Vsadila bych se, že tu bude každou chvíli," dodala Crystal.

Riley přemýšlela nad tím, co dívky ví. Doufala, že April nemá nějaké potíže. April si prošla vzpurným obdobím a před několika měsíci zakusila mnohá traumata. Ale zdálo se, že se nyní se jí daří mnohem líp.

Pak se Riley podívala na ostatní a něco si uvědomila.

"Blaine, Crystal – nezeptala jsem se vás, zda si nedáte něco k pití. Mám zázvorové pivo. A bourbon, kdybys chtěl, Blaine."

"Zázvorové pivo by bylo fajn, děkuji," řekl Blaine.

"Pro mě taky, prosím," řekla Crystal.

Jilly začala vstávat ze své židle.

"Já pro to dojdu," řekla Jilly.

"Oh, ne, to není nutné," řekla Riley. "Dojdu si pro to."

Riley zamířila rovnou do kuchyně, byla docela ráda, že má něco takového na práci. Podávat občerstvení byla normálně práce Gabriely, Rileyny guatemalské hospodyně, které s nimi žila. Ale Gabriela měla den volna a byla na návštěvě u přátel. Gabriela někdy Riley rozmazlovala a bylo hezké obstarat pro změnu

nápoje sama. Riley to také pomohlo soustředit se na příjemný dárek.

Nalila do sklenic zázvorové pivo pro Crystal a Blaina a také pro sebe a Jilly.

Když nesla podnos s nápoji zpět do obývacího pokoje, Riley zaslechla vstupní dveře. Pak uslyšela jak April hovoří s někým s kým přišla.

Riley rozdávala nápoje, když vešla April, následovaná chlapcem v jejím věku. Vypadala překvapeně, že vidí Blaina a Crystal.

"Oh!" Řekla April a zalapala po dechu. "Nečekal jsem, že –"
April pak zrudla rozpaky.

"Panebože, úplně jsem zapomněla! Večer jdeme ven! Je mi to tak líto!"

Jilly a Crystal se chichotali. Teď Riley pochopil důvod jejich pobavení. Už věděli, že April má nového přítele a že asi zapomněla na večeři, protože se tolik soustředila jen na něj.

Vzpomínám si, jaké to bylo, pomyslela si Riley, tesklivě vzpomínajíc na své aférky během dospívání.

Potěšena tím, že jej April přivedla představit, Riley chlapce rychle přejela očima. Okamžitě se jí zalíbilo, co viděla. Stejně jako April byl i on vysoký, vytáhlý a vypadal poněkud nemotorně. Měl zářivě zrzavé vlasy, pihy, jiskřivé modré oči a praštěný, přívětivý úsměv.

April řekla, "Mami, to je Liam Schweppe. Liame, to je moje máma."

Liam nabídl Riley ruku, aby si s ní potřásl.

"Velmi rád vás poznávám, paní Paige," řekl.

Jeho dospívající hlas legračně skřehotal a to Riley rozesmívalo.

"Můžete mi říkat Riley," řekla.

April řekla, "Mami, Liam –"

April se zarazila, zjevně nebyla připravena jej nazvat "mým novým přítelem."

Místo toho řekla, "On je kapitánem šachového týmu střední školy."

Rileyno pobavení se každou minutou stupňovalo.

"Takže učíš April hrát šachy, chápu-li to správně," řekla.

"Snažím se," řekl Liam.

Riley si nemohla pomoci a trochu se zasmála. Sama byla docela dobrou šachistkou a léta se snažila v April vyvolat o hru zájem. Ale April vždy při té představě obrátila oči v sloup a šachy považovala za dokonale nudné – "mamky zábava", která ji nemůže zajímat.

Zdálo se, že se její přístup změnil, když ji do toho zapojil roztomilý chlapec.

Riley pozvala Liama, aby se posadil k ostatním.

Řekla mu, "Nabídla bych ti něco k pití, ale všichni se zrovna chystáme vyrazit na večeři."

"Na tu večeři, na kterou April zapomněla," řekl Liam a jeho úsměv se trochu rozšířil.

"To je pravda," řekla Riley. "Půjdeš s námi?"

April se zarděla ještě víc.

"Ach, mami ..." začala.

"Ach, mami' co?" Zeptala se Riley.

"Jsem si jistá, že Liam má jiné plány," řekla April.

Riley se zasmála. Očividně se začínala znovu dostávat do teritoria "ne tak bezvadné mámy". Zdálo se, že April je připravena jí Liama představit, ale rodinná večeře by podle ní byla už za hranicí.

"Co si o tom myslíš ty, Liame?" Zeptala se Riley.

"To zní skvěle, díky," řekl Liam. "Kam jedeme?"

"Do Blainova grilu," řekla Riley.

Liamovy oči se rozzářily vzrušením.

"No teda! Slyšel jsem o tom místě úžasné věci!"

Ted' byla řada na Blainovi Hildrethovi, aby se začal usmívat.

"Díky," řekl Liamovi. "Já jsem Blaine. Vlastník restaurace."

Liam se zasmál.

"Suprovější a suprovější!" řekl.

"No tak pojd'te, vyrazíme," řekla Riley.

*

O něco později si Riley vychutnávala vynikající večeři s April, Jilly, Blainem, Crystal a Liamem. Všichni seděli na terase Blainova grilu, užívali si krásné počasí, stejně jako skvělé jídlo.

Riley s Liamem hovořila o šachách, mluvili o taktice střední hry. Jeho herní znalosti na ni udělaly dojem. Říkala si, jak dobře by se jí ve hře proti němu asi vedlo. Pomyslela si, že by to nejspíš prohrála. Byla dobrou hráčkou, ale on už byl kapitánem

šachového týmu střední školy a byl pořád ještě ve druháku. Kromě toho měla poslední dobou jen málo příležitostí ke hře.

Musí být opravdu dobrý, dovtipila se.

Ta myšlenka ji hodně potěšila. Riley věděla, že April je chytřejší, než si sama uvědomuje a že je dobře, že má přítele, který jí předkládá výzvy.

Jak s Liamem mluvila, Riley zjistila, že přemýšlí, jak se to bude mezi jím a April vyvíjet. Ze školního roku zbývají ještě dva měsíce. Rozejdou se a ztratí o sebe zájem? Riley doufala, že ne.

"Co budeš dělat letos v létě, Liame?" Zeptala se Riley.

"Jedu na šachový tábor," odpověděl Liam. "Ve skutečnosti tam budu pracovat jako juniorský trenér. Zkoušel jsem April přemluvit, ať jede také."

Riley pohlédla na April.

"Proč nejedeš, April?" zeptala se.

April znovu zrudla.

"Nevím," řekla. "Přemýšlela jsem o fotbalovém táboře. To by mohlo více odpovídat mému tempu. Asi bych v šachovém táboře byla jako v pasti."

"Ach, ne, to nebudeš!" Řekl Liam. "Budou tam hráči ze všech úrovní – včetně těch, kteří se teprve začínají učit hru jako ty. A to je to tady ve Fredericksburgu, takže nebudetš muset odjet z domova."

"Budu o tom přemýšlet," řekla April. "Teď se chci zaměřit na své studijní výsledky."

Riley byla rád, že Liam neodvádí Aprilinu pozornost od školy.

Přesto si Riley přála, aby aspoň zvážila docházení do šachového tábora. Ale věděla, že bude lepší na ni netlačit. To by se mohlo změnit v další okamžik "ne tak bezvadné mámy." Bylo nejlepší nechat to na Liamovi, aby ji přesvědčil, pokud bude moci.

Každopádně Riley potěšilo, že April vypadá tak šťastně. S tmavými vlasy a oříškovými očima jako měla Riley, vypadala April úžasně dospěle. Riley si vzpomněla, že si vybrala jméno April, protože jí připomínalo její nejoblíbenější měsíc v roce. A byl to její oblíbený měsíc kvůli dnům, jako byl tento.

Blaine vzhlédl od jídla a podíval se na Riley.

Řekl, "Řekni nám o ocenění, kterou dostaneš zítra, Riley."

Teď se mohla pro změnu začít červenat zase Riley.

"Nejde o nic velkého," řekla.

Jilly zavřeštěla na protest.

"To teda je něco velkého!" Řekla Jilly. "Jedná se o ocenění vytrvalosti a dostane ho za vychladlý případ, který právě vyřešila. Šéfem celé FBI jí ho bude předávat."

Blaine vyvalil oči.

"Myslíš ředitel Milner, sám?" tázal se.

Riley se teď cítila skutečně trapně a rozpačitě.

Nervózně se zasmála.

"Není to tak působivé, jak se zdá," řekla. "Nemá to do Quantica daleko. Pracuje přímo v krajském městě, víš."

Blainovi spadla brada úžasem.

Jilly řekla, "Blaine, April a já odejdeme ze školy dřív, abychom viděli, jak to dostane. Ty a Crystal byste měli taky

přijít."

Blaine a Crystal oba řekli, že přijdou rádi.

"Tak dobře," řekla Riley a stále se cítila trapně. "Doufám, že vás to nebude nudit. Každopádně to není největší akce zítřejšího dne. Jilly bude zítra večer hvězdou školní hry. To je mnohem větší událost."

Nyní se červenala Jilly.

"Já nejsem hvězda, mami," řekla.

Riley se smála náhlé zdrženlivosti Jilly.

"No, hraješ jednu z hlavních rolí. Budeš Persefona ve hře zvané Déméter a Persefona. Proč nám ten příběh neodvyprávíš?"

Jilly začala vyprávět příběh řeckého mýtu – nejprve stydlivě, ale s rostoucím nadšením. Riley se cítila spokojenější a spokojenější. Jedna z děvčat se učila hrát šachy; druhá byla nadšená pro řeckou mytologii.

Začíná to vypadat dobře, pomyslela si.

Její snahy o udržení manželství a rodiny byly přinejlepším bouřlivé a ustarané. Nedávno udělala velkou chybu, snažila se vrátit svého bývalého manžela, Ryana, zpět do dívčích životů a také do jejího vlastního. Ryan se ukázal jako zcela neschopný dostát jakéhokoli závazku.

A teď?

Riley se podívala na Blaina a všimla si, že on na ni už hledí. Usmíval se na ni a ona se usmála na něj. Mezi nimi rozhodně přeskakovala jiskra. Během svého rande minulý měsíc dokonce tančili a políbili se – bylo to prozatím jejich jediné

rande o samotě. Ale Riley se uvnitř musela trochu oklepat, když si vzpomněla, jak to neobratně skončilo – utekla pracovat na případu.

Zdálo se, že jí to Blaine odpustil.

Ale kam se věci mezi nimi ubíraly?

Uvnitř Riley se opět ozvala číhající temnota.

Dříve či později by se mohla tato šťastná iluze rodiny a přátelství propadnout do propasti zla – k vraždám a týrání a lidským netvorům.

A měla hluboko uvnitř pocit, že se to přihodí velmi brzy.

KAPITOLA DRUHÁ

Riley seděla v přední řadě hlediště v Quanticu a cítila se strašně trapně. Čelila bezpočtu brutálních zabijáků, aniž by ztratila svou suverenitu. Ale právě teď se cítila na pokraji naprosté paniky.

Ředitel FBI Gavin Milner stál na pódiu v přední části sálu. Hovořil o Rileyně dlouhé kariéře – zejména o případu, za který získávala poctu, odložený případ takzvaného "Zápalkového vraha."

Riley byla zasažena elegantním barytonem jeho hlasu. Zřídka kdy s ředitelem Milnerem hovořila, ale měla ho ráda. Byl to štíhlý, elegantní malý muž s bezchybným knírkem. Riley si pomyslela, že vypadá a zní spíš jako děkan nějaké školy výtvarného umění než hlava národa nejelitnější organizace na ochranu práva.

Riley jeho slova moc dobře neposlouchala. Byla příliš nervózní a styděla se. Ale teď když se zdálo, že se blíží konec jeho projevu, mu Riley začala věnovat větší pozornost.

Milner řekl, "Všichni víme o odvaze, inteligenci a sebeovládání pod tlakem zvláštní agentky Riley Paige. Za všechny tyto vlastnosti byla v minulosti již oceněna. Ale dnes tu jsme abychom ji vyznamenali za na něco jiného – její dlouhodobou vytrvalost, její odhodlání nenechat spravedlnost bez povšimnutí. Kvůli její snaze vrah, který se zmocnil před

pětadvacetí lety tří obětí, konečně dostal spravedlnosti. Všichni jí dlužíme vděk za její služby – a její příkladný přístup."

Usmál se a podíval se přímo na ni. Vzal do ruky krabici s oceněním.

To je signál, pomyslela si Riley.

Nohy se jí třásly, když vstala ze svého křesla a udělala pár kroků na jeviště.

Postavila se na okraj pódia a Milner jí pověsil kolem krku medaili za vytrvalost.

Byla překvapivě těžká.

Zvláštní, pomyslela si Riley. U ostatních jsem takový pocit neměla.

Během let dostala tři další taková ocenění – Štít statečnosti, Medaili za statečnost a Zásluhy za výsledky.

Ale tohle bylo těžší – a jiné.

Nějak z něj měla špatný pocit.

Riley si nebyla jistá, proč.

Ředitel FBI, Gavin Milner, poplácal Riley po rameni a trochu se zasmál.

Řekl Riley téměř šeptem ...

"Něco dalšího do vaší sbírky, co?"

Riley se nervózně zasmála a potřásla řediteli rukou.

Lidé v hledišti začali tleskat.

Opět se smíchem a téměř šeptem ředitel Milner řekl, "Je čas čelit veřejnosti."

Riley se otočila a byla zaskočena tím, co viděla.

V hledišti bylo víc lidí, než si myslela. A každá tvář jí byla povědomá – přítel, člen rodiny, kolega nebo někdo, komu pomohla nebo koho zachránila při plnění svých povinností.

Všichni byli na nohou, usmívali se a tleskali.

Riley se sevřelo hrdlo a oči se zalily slzami.

Všichni ve mě tolik věří.

Cítila vděk a pokoru – ale také pocítila záchvěv viny.

Co by si titíž lidé mysleli o ní, kdyby znali všechna její nejtemnější tajemství?

Nevěděl nic o jejím aktuálním vztahu s krutým, ale brilantním vrahem, který uprchl ze Sing Singu. Určitě netušili, že ten zločinec jí pomohl vyřešit několik případů. A rozhodně nemohli tušit, jak beznadějně propletený je Rileyyn vlastní život s Shanem Hatcherem.

Riley se při tom pomyšlení téměř zachvěla.

Není divu, že tato medaile byla těžší než ostatní.

Ne, já si ji nezasloužím, pomyslela si Riley.

Ale co udělá – otočí se a vrátí jej řediteli Milnerovi?

Místo toho se jí podařilo usmát se a pronést pár slov uznání. Pak opatrně sestoupila z pódia.

*

O několik okamžiků později byla Riley ve velké a přeplněné místnosti, ve které bylo připraveno občerstvení. Vypadalo to jako by tu byla většina lidí z hlediště. Byla středobodem dění a všichni se vystřídali, aby jí pogratulovali. Byla vděčná za uklidňující přítomnost ředitele Milnera, který stál přímo vedle ní.

V první vlně gratulantů byli kolegové – terénní pracovníci, specialisté, administrátoři a pracovníci z kanceláře.

Většina z nich z ní měla očividnou radost. Například Sam Flores, vědátorský vedoucí týmu technické analýzy z Quantica, jí v tichosti ukázal vztyčené palce a uštědřil jí zcela upřímný úsměv a pak šel dál.

Ale Riley měla také nepřátele a ti zde byli také. Nejmladší z nich byla Emily Creightonová, poměrně nezkušená agentka, který se stavěla do pozice Rileyny rivalky. Riley ji přistihla při školácké chybě před několika měsíci a Creightonová ji od té doby odmítala.

Když přišly na řadu gratulace od Creightonové, mladší agentka vykouzila úsměv se zaťatými zuby, stiskla jí ruku a utrousila "Blahopřeji" a odešla.

Přišlo a odešlo několik dalších kolegů, než k Riley přistoupil zvláštní agent, velitel Carl Walder. Děťinský jak ve vzhledu, tak v chování, Walder splňoval Rileynu představu o nefalšovaném byrokratovi. Vždy s ním byla ve při a on s ní. Ve skutečnosti ji suspendoval a dokonce ji několikrát vyhodil.

Ale právě teď se Riley bavila jeho výrazem dobré vůle vůči ní. Ředitel Milner stál vedle ní, a tak si Walder nedovolil vyjádřit nic, než předstíraný respekt.

Jeho ruka byla vlhká a studená, když jí potřásl rukou, a na jeho čele si všimla kapek potu.

"Zasloužené vyznamenání, agentko Paige," řekl roztřeseným hlasem. "Jsme poctěni, že jste součástí naší jednotky."

Pak si Walder potřásl rukou s ředitelem FBI.

"Je skvělé, že jste se k nám mohl přidat, řediteli Milnere," řekl Walder.

"Bylo mi potěšením," řekl ředitel Milner.

Riley pozorovala ředitelovu tvář. Spatřila mírný úšklebek, když kývl na Waldera? Nemohla si být jistá. Ale věděla, že k Walderovi na Úřadě nechovají moc respektu ani jeho podřízení, ani jeho nadřízení.

Poté, co jí poblahopřáli poslední z jejích kolegů z Quantica, vzbudila v Riley silné emoce další vlna gratulantů. Byli to lidé, které poznala během plnění svých povinností – rodinní příslušníci obětí vražd, nebo lidé, které zachránila před tím, aby se oběťmi stali. Riley nečekala, že zde budou, a rozhodně nečekala, že jich tu bude tolik.

Prvním byl křehký, starší muž, kterého loni v lednu zachránila před šíleným travičem. Vzal Riley oběma rukama za ruku a plačtivě říkal, "Děkuji, děkuji, děkuji," znovu a znovu.

Riley si nemohla pomoci a rozplakala se.

Pak přišli Lester a Eunice Penningtonovi a jejich dospívající dcera, Tiffany. V únoru byla nemocným mladíkem zavražděna starší sestra Tiffany. Riley neviděla Penningtonovi od doby, kdy vyřešila jejich případ. Riley nemohla uvěřit, že tu jsou. Pamatovala si je jako rozrušené a zasažené žalem. Ale usmívali se skrze jejich slzy, těšili se z úspěchů Riley a byli vděční za spravedlnost, kterou jim přinesla.

Jak si s nimi Riley emocionálně potřásala rukou, říkala si,

kolik toho ještě dokáže zvládnout, než z místnosti uteče v slzách.

Konečně přišla Paula Steenová, starší matka dívky, která byla zabita před pětadvaceti lety v případě, za který byla dnes Riley honorována.

Riley se teď cítila opravdu ohromená.

Ona a Paula byly v kontaktu po mnoho let, mluvily po telefonu při každém výročí smrti její dcery.

Paulina dnešní přítomnost Riley zcela zaskočila.

Uchopila Pauliny ruce a snažila se zabránit nekontrolovatelnému zhroucení.

"Paulo, děkuji ti za tvou účast," podařilo se zakoktat skrze slzy. "Doufám, že nadále zůstaneme v kontaktu."

Paulin úsměv zářil a ona vůbec neplakala.

"Ach, budu volat jednou za rok jako vždy, slibuji," řekla Paula. "Tak dlouho, dokud budu na tomto světě. Teď, když jsi chytila Tildina vraha se cítím připravena jít dál – za ní a za mým manželem. Čekali na mě už dlouhou dobu. Děkuji mnohokrát."

Riley náhle pocítila hluboko uvnitř bolest.

Paula jí děkovala za mír, který teď cítila – děkovala jí za to, že jí dovolila, aby konečně mohla zemřít.

To bylo pro Riley příliš.

Nemohla mluvit.

Místo toho nemotorně políbila Paulu na tvář a starší žena odešla pryč.

Lidé nyní odcházeli a v místnost byla výrazně méně přeplněná.

Ale ti, na kterých jí nejvíce záleželo, byli stále tady. Blaine,

Crystal, Jilly, April a Gabriela stáli opodál a celou dobu ji pozorovali. Riley měla zvlášť dobrý pocit z hrdého pohledu na tváři Gabriely.

Viděla také, že se dívky usmívají, zatímco Blainův výraz byl plný obdivu. Riley doufala, že jej celý tento obřad nezastrašíl nebo nevyděsil.

Přicházeli k ní tři lidé, jejichž tváře obzvláště ráda viděla. Jeden z nich byl její dlouholetý partner, Bill Jeffreys. Hned vedle něj stála Lucy Vargasová, horlivá a nadějná mladá agentka, která k Riley vzhlížela jako ke svému mentorovi. Vedle ní byl Jake Crivaro.

Riley byla překvapená, že vidí Jaka. Před lety byl jejím partnerem, ale už dávno odešel do důchodu. Vracel se z důchodu jen proto, aby jí pomohl s případem Zápalkového vraha, který jej léta pronásledoval.

"Jaku!" Vykřikla Riley. "Co tady děláš?"

Malý muž s hrudníkem jako sud vypustil chraplavý smích.

"Hej, co to je za přivítání?"

Riley se trochu zasmála a objala ho.

"Ty víš, jak to myslím," řekla.

Konec konců Jake zamířil zpět do svého bytu na Floridě hned jak případ skončil. Byla ráda, že je zpátky, i když se vrátil mnohem dříve, než by se očekávalo.

"Za nic na světě bych si to nenechal ujít," řekl Jake.

Riley opět pocítila nával provinění, když objímala Billa.

"Bille, Jaku – to není fér."

"Co není fér?" Zeptal se Bill.

"Že jsem získala toto ocenění. Vy dva jste odvedli tolik práce co já."

Ted' šla Riley obejmout Lucy.

"Jasně, že to je fér," řekla Lucy. "Ředitel Milner se o nich zmínil. Jejich práci také ocenil."

Bill přikývl a řekl, "A vůbec nic bychom neudělali, kdybys nebyla tak zatraceně tvrdohlavá, ohledně znovuvytvoření případu."

Riley se usmála. Byla to pravda, samozřejmě. Případ znovuvytvořela, když nikdo jiný už nečekal, že by bylo možné jej vyřešit.

Najednou cítila novou vlnu zmatku z toho, co se právě stalo.

Rozhlédla se a řekl Billovi, Jakovi a Lucy, "Všichni tito lidé – jak se o tom dozvěděli?"

Lucy řekla, "No, bylo to samozřejmě ve zprávách."

To byla pravda, ale to nevysvětlilo to, co chtěla Riley slyšet. Její vyznamenání bylo ohlášeno v malé kolonce oznámení, kterého si sotva někdo všiml, pokud jej cíleně nehledal.

Pak si Riley všimla prohnaného úsměvu v Billově tváři.

On lidi kontaktoval! Uvědomila si Riley.

Možná nekontaktoval každého jednotlivce z její minulosti, ale rozhodně tomu pomohl.

Byla překvapená protichůdnými emocemi, které cítila.

Samozřejmě byla Billovi vděčná za to, že zajistil, aby tento den byl mimořádný.

Ale byla také překvapená, že má zároveň zlost.

Aniž by si to uvědomil, připravil pro ni Bill emocionální léčku.

Ze všeho nejhorší bylo, že ji rozplakal.

Ale připomněla si, že to udělal z přátelství a respektu.

Řekla mu, "Ty a já si o tom budeme muset později trochu promluvit."

Bill se usmál a přikývl.

"Jsem si jistý, že to uděláme," řekl.

Riley se obrátila směrem k její čekající rodině a přátelům, ale její šéf, velitel týmu Brent Meredith, ji zastavil. Velký muž s černou hranatou tváří vypadal, že má slavnostní náladu.

Řekl, "Paige, Jeffreysi, Vargasová – musíte hned přijít do mé kanceláře."

Bez dalšího slova vyšel Meredith z místnosti.

Riley posmutněla, když si to namířila k Blainovi, Gabriele a dívkám, aby jim řekla, aby na ni ještě chvíli počkali.

Vzpomněla si na číhající pocit temnoty, který cítila včera u večere.

A je to tady, pomyslela si.

Nějaké nové zlo se chystalo vstoupit do jejího života.

KAPITOLA TŘETÍ

Jak Riley následovala Billa a Lucy halou směrem ke kanceláři velitele Mereditha, snažila se přijít na to, proč se cítí tak nevyrovnaná. Nedokázala přijít na to, co ji trápí.

Uvědomila si, že to je zčásti pocit, na který byla dávno zvyklá – známé silné obavy, které ji zachvátily pokaždé předtím, než měla dostat nový příkaz.

Ale do toho pocitu se míchalo něco jiného. Nebyl to pocit strachu či předtucha. Během své kariéry měla příliš mnoho pracovních pozic na to, aby se obávala, co ji čeká.

Bylo to něco, co stěží poznávala.

Je to úleva? Zamýšlela se Riley.

Ano, to je možná ono.

Z obřadu a recepce měla tak bizarní a neskutečný pocit, že v ní rozdmýchali konfliktní myšlenky a vlny emocí.

Mít namířeno do Meredithovy kanceláře bylo známé, pohodlné .. a bylo to něco jako únik.

Ale únik vstříc čemu?

Nepochybně do známého světa krutosti a zla.

Riley cítila, jak jí mrazí v zádech.

Co to o ní říkal, že jí je pohodlněji v přítomnosti krutosti a zla, než na oslavě a při vychvalování?

Nechtěla toto téma neustále rozbírat a snažila se cestou setřást nervozitu. Ale moc se jí to nedařilo.

Zdálo se, že se v těchto dnech cítí ve své vlastní kůži méně pohodlně.

Když Riley, Bill a Lucy došli do velké kanceláře Mereditha, velitel stál vedle svého pracovního stolu.

Byl tam i někdo další – mladá afroamerická žena s krátkými rovnými vlasy a velkýma, intenzivními očima. Když spatřila Riley a její společníky, vstala.

Meredith řekl, "Agenti Paige, Jeffreys a Vargasová, rád bych vás seznámil se zvláštní agentkou Jennifer Rostonovou."

Riley si prohlédla ženu, se kterou hovořila po k telefonu vzápětí po vyřešení případu Zápalkového vraha. Jennifer Rostonová nebyla vysoká, ale vypadala atleticky a docela schopně. Výraz na její tváři byl výraz ženy, která si byla jistá vlastními schopnostmi.

Rostonová si s každým potřásla rukou.

"Hodně jsem toho o vás slyšela," řekla jí Lucy.

"Zlomila jste několik rekordů Akademie," řekl Bill.

Riley o agentce Rostonové také slyšela veliké věci. Už měla skvělou reputaci a získala několik vynikajících vyznamenání.

"Jsem tak poctěna, že se s vámi všemi setkávám," řekla Rostonová s upřímným úsměvem. Pak, pohlížeje Riley přímo do očí, dodala, "Obzvlášť s vámi, agentko Paige. Je skvělé setkat se s vámi tváří v tvář."

Riley se cítila poctěna. Také cítila mírné, neustále se ozývající obavy.

Jak se všichni vydali k židlím a posadili se, Riley se zamýšlela,

co tu dnes Rostonová dělá. Přiřadí jí Meredith případ ve spolupráci s Riley a jejími dvěma kolegy?

Při tom pomyšlení začala být Riley trochu nesvá. Ona, Bill a Lucy si vytvořili vynikající vztah, bezproblémový pracovní vztah. Narušil by jej nový přírůstek do jejich malého týmu, i když třeba jen dočasný?

Meredith na její otázky odpověděl. "Chtěl jsem vás tři seznámit s agentkou Rostonovou, protože jsem ji přiřadil k práci na případu Shana Hatchera. Ten bastard byl na svobodě už moc dlouho. Ústředí se rozhodlo udělat z něj prioritu. Je to čas přivést ho sem a potřebujeme k tomuto konkrétnímu případu přiřadit pár nových očí."

Uvnitř Riley to nervozitou trochu zaškubalo.

Už věděla, že Rostonová pracuje na Hatcherově případu. Ve skutečnosti to už telefonicky projednaly. Rostonová požádala o přístup k počítačovým souborům o Shanu Hatcherovi v Quanticu a Riley jí tento přístup zprostředkovala.

Ale co se děje v tento okamžik?

Meredith je určitě nesezval všechny dohromady, aby pracovali na Hatcherově případu. Nebyla si jistá tím, kolik toho Meredith skutečně ví o jejím vlastním vztahu s Hatcherem. Byla by zatčena, kdyby si byl její šéf plně vědom, že nechala uprchlého vraha, aby jí pomáhal.

Moc dobře věděla, Hatcher se pravděpodobně skrývá v horách v chatě, kterou zdědila od svého otce – pobývá tam s Rileyným plným vědomím a souhlasem.

Jak by mohla třeba jen předstírat, že se jej snaží předvést před soud?

Bill se zeptal Rostonové, "Jak se to zatím daří?"

Rostonová se usmála.

"Ach, teprve začínám – v tuto chvíli provádím pouze výzkum."

Pak, při opětovném pohledu na Riley, Rostonová dodala, "Děkuji za přístup k těm souborům."

"Jsem ráda, že jsem mohla být nápomocna," řekla Riley.

Rostonová na Riley trochu zamžourala a její výraz se změnil ve zvědavý.

"Oh, velmi to pomohlo," řekla. "Shromáždila jste spoustu informací. I přesto - jsem si myslela, že toho budete mít více o Hatcherových finančních záležitostech."

Riley potlačila zachvění, když si vzpomněla, že udělala něco neuváženého hned po jejich telefonátu.

Před udělením přístupu Rostonové k souborům Hatcher, vymazala jeden s názvem "MYŠLENKY" – soubor, který obsahoval nejen Rileyny osobní myšlenky a postřehy o Hatcherovi, ale také finanční informace, které by pravděpodobně vedly k jeho zatčení. Nebo by alespoň umožnily odříznout jej od jeho zdrojů.

To byla šílenost, pomyslela si Riley.

Ale stalo se a nešlo to vrátit zpět, i kdyby chtěla.

Riley se teď, před zvědavým pohledem Rostonové, cítila silně neklidně.

"Je to nepolapitelný charakter," řekla Riley Rostonové.

"Ano, taky mi tak připadá," řekla Rostonová.

Oči Rostonové zůstaly viset na Riley.

Rileyn neklid rostl.

Ví už něco? Zamýšlela se Riley.

Pak Meredith řekl, "To bude pro tuto chvíli vše, agentko Rostonová. S agenty Paige, Jeffreysem a Vargasovou musím projednat ještě další záležitost."

Rostonová vstala a zdvořile se rozloučila.

Jak byla pryč, Meredith pronesl, "Vypadá to, že máme v jižní Kalifornii nový sériový případ. Někdo v pevnosti Nash Mowat zavraždil tři výcvikové seržanty. Byli zastřeleni na dálku zkušeným střelcem. Poslední oběť byla zabita dnes ráno."

Riley to zaujalo, ale také byla trochu překvapená.

"Není to spíš případ pro armádní Velitelství kriminálního vyšetřování?" zeptala se a zaznamenala druhý název armádní divize kriminálního vyšetřování. Věděla, že DKV obvykle zkoumá těžké zločiny, které byly spáchány uvnitř americké armády.

Meredith přikývl.

"DKV na tom již pracuje," potvrdil. "V pevnosti Mowat je úřad DKV, takže už to běží naplno. Ale jak víte, probošt maršál generál Boyle DKV velí. Není to dlouho, co mi volal, aby FBI požádal, aby se do toho vložilo. Vypadá to, že to bude obzvlášť ošklivý případ, se všemi druhy negativních dopadů na styk s veřejností. Objeví se hodně špatných zpráv a začne se

utvářet politický tlak. Čím dříve to bude vyřešeno, tím lépe pro všechny."

Riley přemýšlela, zda to je dobrý nápad. Nikdy neslyšela o společné práci na případu FBI a DKV. Obávala se, že by si mohli navzájem šlapat na prsty, nadělat víc škody než užitku.

Ale nevznesla žádné námitky. To nebyla její práce.

"Tak kdy můžeme vyrazit?" Zeptal se Bill.

"Co nejdříve," řekl Meredith. "Máte zde své pracovní tašky?"

"Ne," odvětila Riley. "Obávám se, že jsem to nečekala tak brzy."

"Takže co nejdříve, až si sbalíte své věci."

Riley pocítila náhlé zděšení.

Dnes večer má Jilly představení! pomyslela si.

Odjede-li Riley hned teď, propásne ho.

"Veliteli Meredith –" začala.

"Ano, agentko Paige?"

Riley se zarazila. Konec konců, FBI jí právě předalo vyznamenání a zvýšilo jí plat. Jak by z toho teď mohla vycouvat?

Rozkazy jsou rozkazy, řekla si rozhodně.

Není nic, co by mohla udělat.

"Nic," zakončila to.

"Tak dobrá," řekl Meredith a postavil se. "Vy tři si pospěšte. A rychle to vyřešte. Ostatní případy čekají."

KAPITOLA ČTVRTÁ

Plukovník Dutch Adams stál a hleděl z okna své kanceláře. Měl odtud dobrý výhled na pevnost Nash Mowat. Dokonce viděl i pole, kde byl dnes ráno zabit seržant Worthing.

"Zatraceně," zamumlal si pod vousy.

Před méně než dvěma týdny byl seržant Rolsky zabit stejným způsobem.

Před týdnem to byl seržant Fraser.

A teď Worthing.

Tři dobří výcviková seržanti.

Taková hloupá ztráta, pomyslel si.

A doposud nebyli agenti z Útvaru trestního vyšetřování schopni případ vyřešit.

Adams přemítal ...

Jak jsem sakra skončil jako velitel tohoto místa?

Celkově měl za sebou dobrou kariéru. Svě medaile nosil hrdě – Zásluhy z legií, tři Bronzové hvězdy, medaile za Zásluhy ve službě, Zasloužilé vyznamenání a pořádnou nálož dalších.

Ohlédl se za svým životem, zatímco pohlížel z okna.

Jaké byly jeho nejlepší vzpomínky?

Jistě jeho válečné služby v Iráku, jak z operace Pouštní bouře, tak i z operace Trvalá svoboda.

Jaké byly jeho nejhorší vzpomínky?

Nejspíš biflování na akademii, aby získal pověření.

Nebo možná postávat před plnou učebnou a přednášet.

Ale ani to nebylo tak špatné, jako řídit toto místo.

Řídit od stolu, podávat zprávy a vést schůzky – to všechno bylo podle něj to nejhorší.

I tak ale aspoň zažil nějaké dobré časy.

Jeho kariéra ale měla dopad i na jeho osobní život – tři rozvody a sedm dospělých dětí, které s ním sotva promluvily. Ani si nebyl jistý, kolik vnoučat by teď mohl mít.

Tak to prostě muselo být.

Armáda byla vždy jeho skutečnou rodinou.

Ale teď, po všech těch letech, se cítil odcizený dokonce od armády.

Tak, jaký bude mít nakonec pocit při loučení s vojenskou službou – bude to jako šťastný odchod do důchodu, nebo jen další ošklivý rozvod?

Vydal hořký povzdech.

Pokud by dosáhl na svou poslední ambici, odešel by do důchodu jako brigádní generál. I tak byl by byl po odchodu do důchodu úplně sám. Ale možná to bylo jen dobře.

Možná by mohl jen tiše zmizet – "vypařit se" jako ten příslovečný Douglas MacArthur ze "starých vojáků."

Nebo jako nějaké divoké zvíře, pomyslel si.

Byl lovec celý svůj život, ale nemohl si vzpomenout, kdy naposledy narazil na medvědí kostru nebo kostru jelena nebo jiného divokého zvířete, které zemřelo přirozenou smrtí. Ostatní lovci mu říkali totéž.

To byla vždycky záhada! Kde ta divoká stvoření umírala a kde se rozpadla?

Prál si to vědět, aby mohl jít na jejich místo, až nadejde jeho čas.

Mezitím ale dostal chuť na cigaretu. To byla zásadní věc, nemoci kouřit ve své vlastní kanceláři.

V ten okamžik mu zabzučel telefon na stole. Byla to sekretářka z jeho písárny.

Žena řekla, "Plukovníku, mám na lince probošta brigádního generála. Chce s vámi mluvit."

Plukovník Adams byl zaskočen.

Věděl, že proboštem brigádním generálem je Malcolm Boyle. Adams s ním nikdy nemluvil.

"Čeho se to týká?" Zeptal se Adams.

"Myslím, že těch vražd," řekla sekretářka.

Adams si zabručel pod vousy.

No samozřejmě, pomyslel si.

Probošt brigádní generál ve Washingtonu měl na starosti všechna vyšetřování armádních trestných činů. Nepochybně se k němu dostalo, že se zdejší vyšetřování táhne.

"Dobře, promluvím s ním," řekl Adams.

Vzal si hovor.

Adamsovi se jeho ohlas okamžitě znelíbil. Byl pro něj příliš jemný, neměl správný důraz vysokého důstojníka. Nicméně, ten muž byl oproti Adamsovi hodně vysoko postavený. Musel alespoň předstírat úctu.

Boyle řekl, "Plukovníku Adamsi, jen vás chtěl na něco upozornit. Tři agenti z FBI z Quantica tam brzy dorazí, aby vám pomohli s vyšetřováním vraždy."

Adams pocítil vlnu podráždění. Podle něj už na tom pracovalo příliš mnoho agentů. Ale podařilo se mu udržet klidný hlas.

"Pane, nejsem si jistý, zda chápu důvody. Máme vlastní Úřad pro trestní vyšetřování přímo tady v pevnosti Mowat. Na případu pracují."

Boylův hlas teď zněl trochu tvrdě.

"Adamsi, během necelých třech týdnů jste tam měl tři vraždy. Rozhodně mi připadá, že potřebujete trochu pomoci."

Adamsovo rozhořčení stoupalo každým okamžikem. Ale věděl, že to nesmí být znatelné.

Řekl, "Pane, já nevím, proč mi tuto zprávu voláte. Plukovnice Dana Larsonová je velitelkou DKV zde v pevnosti Mowat. Proč nezavoláte nejdřív jí?"

Boylova odpověď Adamse zcela zaskočila.

"Plukovnice Larsonová mě kontaktovala. Požádala mě, aby zavolal na ÚACH a požádal je o pomoc. Tak jsem to zařídil."

Adams byl zděšený.

Ta mrcha, pomyslel si.

Zdálo se, že plukovnice Dana Larsonová dělala vše, co jen mohla, aby ho při každé příležitosti otravovala.

A vůbec, proč velela DKV žena?

Adams se pokusil polknout své znechucení.

"Rozumím, pane," řekl.

Pak hovor ukončil.

Plukovník Adams teď supěl. Uhodil pěstí do svého stolu.

Cožpak tady nemá žádné slovo?

Příkazy byly ale příkazy a on je musel plnit.

A nemuselo se mu to líbit – a ne všichni se přitom museli cítit pohodlně.

Nahlas zavrčel.

Zabíjení lidí nebylo tak hrozné.

Teprve teď to začne být zlé.

KAPITOLA PÁTÁ

Jak jela Jilly, April a Gabriela domů, Riley se nedokázala přinutit jim říct, že odjíždí. Přijde o Jillynu úplně první významnou událost, hlavní roli ve hře. Budou dívky schopny pochopit, že to dostala rozkazem?

I poté, co všechny přijely domů, jim to Riley nemohla říct. Uvnitř hořela hanbou.

Dnes získala medaili za vytrvalost a v minulosti jí byla složena pocta za odvalu a statečnost. A samozřejmě, její dcery byly v publiku a sledovaly, jak přebírá medaili.

Ale určitě se necítila jako hrdinka.

Dívky vyšly ven, aby si hrály na zahradě, a Riley šla do své ložnice a začala si balit věci. Byla to známá rutina. Trik byl v tom zabalit si malou tašku s dostatkem nezbytností, které jí vystačí na několik dní nebo na měsíc.

Zatímco si rozkládala věci na postel, uslyšela Gabrielyn hlas.

"Señora Riley – co to děláte?"

Riley se otočila a uviděla, jak Gabriela stojí ve dveřích. Hospodyně třímala v rukou hromadu čistého prádla, které se chystala dát do skříně na chodbě.

Riley zakoktala, "Gabrielo, já — já už musím jet."

Gabriele spadla brada.

"Jet? Kam?"

"Byl mi přidělen nový případ. V Kalifornii."

"Nemůžete jet zítra?" Zeptala se Gabriela.

Riley těžce polkla.

"Gabrielo, právě teď na mě čeká letadlo FBI. Já už musím jít."

Gabriela zavrtěla hlavou.

Řekla, "Je dobré bojovat se zlem, Señora Riley. Ale někdy si myslím, že nevíte, co je dobré."

Gabriela zmizela v chodbě.

Riley si vzdychla. Od kdy Riley platila Gabriele za to, aby byla jejím svědomím?

Ale nemůže si stěžovat. Byla to práce, ve které Gabriela začínala být příliš dobrá.

Riley stála a zírala na svou nedobalenou tašku.

Zavrtěla hlavou a zašeptala si pro sebe ...

"To Jilly nemůžu udělat. Prostě nemůžu."

Celý svůj život upřednostňovala práci před svými dětmi. Pokaždé. Ani jednou nedala své děti na první místo.

A uvědomila si, že to je přesně to, co je v jejím životě špatně. To bylo součástí jeho temnoty.

Byla dost odvážná na to, aby čelila sériovému vrahovi. Ale byla dost odvážná na to, aby odsunula svou práci stranou a udělala svou prioritou životy svých dětí?

V této chvíli se Bill a Lucy chystali na odlet do Kalifornie.

Plánovali, že se s ní setkají na letišti v Quanticu.

Riley si nešťastně povzdechla.

Existoval jen jeden způsob, jak vyřešit tento problém – pokud vůbec vyřešit šel.

Musí to zkusit.

Vytáhla svůj mobil a vytočila soukromé číslo Mereditha.

Když zaslechla jeho drsný hlas, řekla, "Pane, tady je agentka Paige."

"Co se děje?" Zeptal se Meredith.

V jeho hlase zazněly obavy. Riley to chápala. Nikdy nepoužila toto číslo s výjimkou zoufalých situací.

Sebrala odvahu a šla přímo k věci.

"Pane, ráda bych odložila svou cestu do Kalifornie. Jen pro dnešní večer. Agenti Jeffreys a Vargasová mohou jet napřed."

Po pauze se Meredith zeptal, "Co se stalo?"

Riley polkla. Meredith jí to neusnadní.

Ale byla rozhodnuta nelhat.

Třesoucím se hlasem zakoktala, "Moje mladší dcera, Jilly – dnes hraje ve školním divadle. Ona – ona hraje hlavní roli."

Ticho, které následovalo, bylo ohlušující.

Zavěsil? Zamýšlela se Riley.

Pak se zavrčením Meredith řekl, "Mohla byste to zopakovat, prosím? Nejsem si jistý, že jsem slyšel správně."

Riley potlačila povzdech. Byla si jistá, že ji slyšel velice dobře.

"Pane, ta hra je pro ni důležitá," řekla zněla o něco nervózněji. "Jilly – no, vy víte, že se ji snažím adoptovat. Měla těžký život a dostává se z velmi těžké fáze a její pocity jsou velmi křehké a ..."

Rileyn hlas utichl.

"A co?" Zeptal se Meredith.

Riley těžce polkla.

"Já ji nemůžu zklamat, pane. Tentokrát ne. Dnes ne."

Nastalo další ponuré ticho.

Riley se začínala cítit odhodlanější.

"Pane, na práci na případu to nebude mít žádný dopad," řekla.

"Agenti Jeffreys a Vargasová pojedou napřed, a vy víte jak jsou schopní. Mohou mě o všem informovat, až se za nimi dostanu."

"A kdy to bude?" Zeptal se Meredith.

"Zítří ráno. Brzy. Zamířím na letiště hned, jak hra skončí. Poletím prvním letadlem."

Po další odmlce Riley dodala, "Budu cestovat na své náklady."

Slyšela, jak Meredith trochu zabručel.

"To rozhodně uděláte, agentko Paige," řekl.

Riley zalapala po dechu.

On mi dává svolení!

Náhle si uvědomila, že během konverzace sotva dýchala.

Stálo jí hodně úsilí, aby nepropukla v nekontrolovaný výlev vděčnosti.

Věděla, že to by se Meredithovi vůbec nelíbilo. A poslední věc, kterou si přála bylo, aby si to rozmyslel.

Tak jednoduše řekla, "Děkuji."

Zaslechla další zabručení.

Pak Meredith řekl, "Řekněte své dceři, aby zlomila vaz."

Hovor ukončila.

Riley si s úlevou oddechla a pak vzhlédla a viděla, že Gabriela stojí opět ve dveřích a usmívá se.

Očividně celý hovor poslouchala.

"Myslím, že už pobíráte rozum, Señora Riley," řekla Gabriela.

*

Riley seděla v publiku s April a Gabrielou a skutečně si vychutnávala školní představení. Už zapomněl, jak okouzující událost to je.

Studenti střední školy byli oblečení v provizorních kostýmech. Namalovali si plochou krajinu, která vypadala jako scéna z příběhu Démétér a Persefona – pole plné květín, sopka na Sicílii, vlhké a studené jeskyně podsvětí a další mystická místa.

A Jillyno hraní bylo prostě úžasné!

Hrála Persefonu, mladou dceru bohyně obilí, Démétér. Riley si uvědomila, že si vzpomíná na známý příběh, který se před ní odvíjel.

Persefona byla jednou venku a trhala květiny, kdy Hádés, bůh podsvětí, jel ve svém voze a popadl ji do náručí. Vzal ji s sebou do podsvětí, aby byla jeho královnou. Když si Démétér uvědomila, co se stalo její dceři, bědovala.

Riley cítila mrazení v zádech, jak přesvědčivě dívka Démétér hrála a dávala najevo svůj žal.

V ten okamžik začal příběh na Riley doléhat způsobem, jaký nečekala.

Příběh Persefony se děsivě podobal příběhu Jilly. Konec konců to byl příběh dívky, která ztratila část svého dětství silám, které jsou mnohem mocnější než ona.

Riley cítila, jak ji to rozervalo.

Zbytek příběhu znala velmi dobře. Persefona znovu získá

svou svobodu, ale jen na polovinu každého roku. Pokaždé, když byla Persefona pryč, nechala Démétér zemi zchladnout a pomřít. Pokaždé, když se vrátila, přinesla zemi zpět k životu a jaro se vrátilo.

A tak bylo stvořeno roční období.

Riley stiskla April ruku a zašeptala, "Přichází smutná část."

Riley byla překvapena, že slyší, jak se April hihňá.

"Ne tak smutná," zašeptala April. "Jilly mi řekla, že trochu změnili příběh. Jen se dívej."

Riley seděla a sledovala příběh se značnou pozorností.

Jilly, ponořená do role Persefony, udeřila Háda přes hlavu řeckou vázou – ve skutečnosti to byl polštář v přestrojení. Pak se vyřítla z podsvětí a vrátila se zpět ke své nadšené matce.

Chlapce, hrajícího Hádu, přemohl obrovský vztek a přivedl na svět zimu. On a Démétér pak bojovali a přetahovali se, měnili roční období ze zimy na jaro a zase zpět, a tak dále a dále po zbytek času.

Riley byla nadšená.

Když hra skončila, Riley zamířila do zákulisí pográtulovat Jilly. Na své cestě narazila na učitelku, která režírovala hru.

"Zbožňuji to, co jste s příběhem udělali!" Řekla Riley učitelce. "Bylo to tak osvěžující vidět, že se Persefona jako bezmocná oběť, stala nezávislou hrdinkou."

Učitelka se široce usmála.

"Neděkujte mně," řekla. "To byl nápad Jilly."

Riley přispěchala k Jilly a silně ji obejmula.

"Jsem na tebe tak pyšná!" vykřikla Riley.

"Díky, mami," řekla Jilly a šťastně se usmívala.

Mami.

To slovo v Riley rezonovalo. Znamenalo pro ni víc, než dokázala vyjádřit.

*

Později té noci, když byli všichni doma, musela Riley nakonec říct dětem, že odjíždí. Strčila hlavu do Jillyných dveří.

Jilly tvrdě spala, vyčerpána z jejího velkého úspěchu. Riley milovala pohled na její spokojené tváři.

Pak Riley odešla do Apriliny ložnice a zkontrolovala ji. April seděla na posteli s knihou.

April se podívala na matku.

"Ahoj, mami," řekla. "Copak?"

Riley tiše vstoupila do místnosti.

Řekla, "Bude to znít divně, ale ... musím hned teď odjet. Byl mi přidělen případ v Kalifornii."

April se usmála.

Řekla, "Jilly a já jsme skoro uhodly, že to je to, čeho se týkala tvoje schůzka v Quanticu. A pak jsme uviděly tvou cestovní tašku na tvé posteli. Ve skutečnosti jsme si myslely, že odjedeš ještě před představením. Obvykle si nebalíš, dokud skoro neodcházíš ze dveří."

Hleděla na Riley a její úsměv se rozšířil.

"Ale pak jsi zůstala," dodala. "Já vím, že jsi odložila cestu, alespoň kvůli představení. Víš, co to pro nás znamená?"

Riley se cítila rozervána. Naklonila se dopředu a obě se objaly.

"Takže je v pořádku, když pojedu?" Zeptala se Riley.

"Jistě, to je v pořádku. Jilly mi řekla, že doufá, že polapíš nějaké padouchy. Ona je opravdu hrdý na to, co děláš, mami. A já také."

Riley to tolik zasáhlo. Obě její dcery dospívaly tak rychle. A začínaly se z nich stávat opravdu úžasné mladé ženy.

Políbila April na čelo.

"Miluji tě, drahoušku," řekla.

"Já tebe taky," řekla April.

Riley na April zavrtěla prstem.

"Co to děláš?" tázala se. "Vypni to světlo a jdi spát. Zítra máš školu."

April se zahihňala a zhasla světlo. Riley odešla do své ložnice pro tašku.

Bylo po půlnoci a ona musela odjet do krajského města a nastoupit na komerční let.

Bude to dlouhá noc.

KAPITOLA ŠESTÁ

Vlk ležel na břiše na drsné pouštní zemi.

Takto o sobě muž přemýšlel – jako o zvířeti, které pronásleduje svou příští kořist.

Měl vynikající výhled na tvrz Nash Mowat z vyvýšeného místa a noční vzduch byl příjemný a chladný. Hleděl na dnešní kořist přes noční vidění na své pušce.

Vzpomněl si na své nenáviděné oběti.

Před třemi týdny to byl Rolsky.

Pak přišel Fraser.

Pak přišel Worthing.

Dostal je s velkou obratností, výstřely do hlavy tak čistými, že určitě ani nevěděli, že je zasáhla kulka.

Dnes večer to bude Barton.

Vlk se díval na to, jak Barton kráčí po neosvětlené cestě. Přestože byl pohled skrze noční vidění zrnitý a monotónní, cíl byl pro jeho účely viditelný dostatečně.

Ale dnešní kořist nezastřelí – zatím ne.

Nebyl dostatečně daleko. Někdo v okolí by mohl být schopen zjistit jeho polohu, i když si na svou M110 puška namontoval kompenzátor. Neměl v úmyslu udělat amatérskou chybu, kterou dělali vojáci na základně.

Bartona sledoval prostřednictvím svého vidění a přitom si vlk užíval pocit M110 ve svých rukou. V těchto dnech armáda

přecházela na zbraň značky Heckler & Koch G28 jako svou standardní odstřelovací pušku. I když vlk věděl, že G28 je lehčí a kompaktnější, dával přednost M110. Byla mnohem přesnější, i když byla delší a bylo těžší ji skrýt.

V zásobníku měl dvacet nábojů, ale chtěl použít jen jeden, až nastane čas ke střelbě.

Chtěl sejmout Bartona jednou ranou, nebo vůbec.

Cítil energii smečky, jako by ho sledovali a vyjadřovali mu tak svou podporu.

Sledoval, jak Barton konečně dorazil do svého cíle – na jednu z venkovních tenisových kurtů základny. Když vkročil na kurt a vybalil si své tenisové vybavení, pozdravilo ho několik dalších hráčů.

Teď, když byl Barton na jasně osvětleném místě, nepotřeboval vlk už žádné noční vidění. Sundal si jej, aby mohl používat denní optický hledáček. Pak zacílil přímo na Bartonovu hlavu. Obraz už nebyl zrnitý, ale křišťálově jasný a v plných, živých barvách.

Barton byl teď asi tři sta metrů daleko.

Na takovou vzdálenost se mohl vlk spoléhat na přesnost pušky na centimetry.

Bylo na něm, jak přesně zamíří.

A věděl, že to dokáže.

Jen mírně zmáčknot spoušť, pomyslel si.

To bylo vše, co bylo nyní potřeba.

Vlk si vychutnával ten záhadný, trvající okamžik.

Na okamžicích před stisknutím spouště bylo něco téměř

náboženského, když čekal na výstřel, když čekal, až se rozhodne stisknout prstem. Během toho okamžiku byli život a smrt mimo jeho moc. Neodvolatelný pohyb by se udál v plnosti okamžiku.

Bylo by to jeho rozhodnutí – a přesto by o tom vůbec nerozhodoval.

Čí rozhodnutí to tedy bylo?

Měl dojem, že uvnitř něj číhá zvíře, skutečný vlk, nemilosrdný tvor, který nad tím kritickým okamžikem a pohybem převzal velení.

To zvíře byl jeho přítel i jeho nepřítel. A on jej miloval zvláštní láskou, kterou mohl cítit jenom vůči úhlavnímu nepříteli. To zvíře uvnitř v něm budilo jeho nejsilnější stránky.

Vlk ležel a čekal, až zvíře zaútočí.

Ale to zvíře to neudělalo.

Vlk spouští nestiskl.

Uvažoval, proč.

Zdá se, že něco je špatně, pomyslel si.

Rychle ho napadlo, co to je.

Pohled na cíl v reflektorech na oslňujícím tenisovém kurtu, prostřednictvím obyčejného hledáčku, byl prostě příliš jasný.

Stálo by ho to příliš málo úsilí.

Nebyla to žádná výzva.

Nebylo by to hodné skutečného vlka.

Také to bylo příliš brzy po poslední vraždě. Mezi ostatními byly přestávky, aby rozvířil úzkost a nejistotu mezi muži, které nenáviděl. Zastřelit teď Bartona by narušilo rytmický

psychologický dopad jeho práce.

Když si to uvědomil, trochu se usmál. Vstal s pistolí a vracel se tam, odkud přišel.

Cítil, že dělá správně, když prozatím nechává kořist bez vyrušení.

Nikdo neví, kdy udeří příště.

Ani on sám.

KAPITOLA SEDMÁ

Byla ještě tma, když se Rileyno komerční letadlo vzneslo. Věděla, že i s posunem času bude v San Diegu, až tam dorazí, ještě denní světlo. Bude ve vzduchu déle než pět hodin a už teď se cítila docela unavená. Zítra ráno musí být plně funkční, až se přidá k Billovi a Lucy při jejich vyšetřování. Čeká ji hodně vážné práce a potřebuje na to být připravena.

Raději bych se měla trochu prospat, pomyslela si Riley. Zdálo se, že žena, sedící vedle ní, už klímala.

Riley si sklopila sedadlo a zavřela oči. Ale místo toho, aby usnula, tak se rozpomněla na Jillyno představení.

Usmála se, když si vzpomněla, jak Jilly jako Persefona švihla Háda přes hlavu a utekla z podsvětí, aby žila život podle svých představ.

Vzpomněla si, jak prvně Jilly našla a jak z toho Riley bolelo srdce. Bylo to během noci na odpočívadle nákladňáků ve Phoenixu. Jilly utekla z mizérie domova, kde na ni čekal násilnický otec, a vlezla do kabiny zaparkovaného nákladňáku. Byla plně odhodlána prodat své tělo řidiči, až se vrátí.

Riley se zachvěla.

Co by s Jilly stalo, kdyby na ni ten večer nenarazila?

Přátelé a kolegové často Riley říkali, jaké dobro vykonala tím, že do jejich života přivedla Jilly.

Tak proč z toho neměla lepší pocit? Místo toho cítila zoufalou

bolest.

Konec konců bylo na světě nespočet takových Jilly a velmi málo z nich bylo před hrozným životem zachráněno.

Riley nemohla pomoci všem stejně tak ani nemohla zbavit svět všech zákeřných vrahů.

Všechno je tak marné, pomyslela si. Všechno, co dělám.

Otevřela oči a vyhlédla z okna. Letadlo za sebou nechalo světla krajského města a venku zůstala jen neproniknutelná tma.

Jak se dívala do černé noci, zamyslela se nad svým setkáním ten den s Billem, Lucy a Meredithem a na nepatrnými informacemi, které měla o nadcházejícím případu. Meredith řekl, že tři oběti byly střeleny z velké dálky zkušeným střelcem.

Co to vypovídalo o vrahovi?

Že měl zabíjení jako sport?

Nebo že se vydal na zlověstnou misi?

Jedna věc byla jistá – vrah věděl, co dělá a že je v tom dobrý.

Případ bude určitě výzvou.

Mezitím Riley ztěžkla víčka.

Možná se trochu vyspím, pomyslela si. Opět si opřela hlavu a zavřela oči.

*

Riley se dívala na něco, co vypadalo jako tisíce jednotlivých Riley, všechny stály vůči sobě v podivných úhlech, stále se zmenšovaly, až nakonec zmizely.

Trochu se otočila a totéž učinily i ostatní Riley.

Zvedla ruku a ostatní dělaly totéž.

Pak se natáhla a její ruka přišla do kontaktu se skleněným povrchem.

Jsem v zrcadlovém sále, uvědomila si Riley.

Ale jak se sem dostala? A jak se dostane ven?

Uslyšela hlas, jak zavolal ...

"Riley!"

Byl to ženský hlas a nějak jí byl povědomý.

"Já jsem tady!" Zavolala v odpovědi Riley. "Kde jsi?"

"Já jsem tady taky."

Náhle ji Riley uviděla.

Stála přímo před ní, uprostřed velkého množství odrazů.

Byla to drobná, atraktivní mladá žena v šatech, které vypadaly, že jsou již mnoho desetiletí z módy.

Riley okamžitě věděla, kdo to je.

"Mami!" řekla ohromeně šeptem.

Prekvapilo jí, že její vlastní hlas byl nyní hlasem malé holčičky.

"Co tady děláš?" Zeptala se Riley.

"Přišla jsem se rozloučit," řekla matka s úsměvem.

Riley se snažila pochopit, co se děje.

Pak si vzpomněla ...

Maminka byla zastřelen přímo před očima Riley v cukrárně, když bylo Riley pouhých šest let.

A teď byla maminka tady a vypadala úplně stejně jako když ji Riley viděla naposled naživu.

"Kam jdeš, mami?" Zeptala se Riley. "Proč musíš jít?"

Maminka se usmála a dotkla se skla, která bylo mezi nimi.

"Teď už mám klid, díky tobě. Teď už můžu jít dál."

Kousek po kousku to Riley začala chápat.

Před nedávnem našla vraha své matky.

Nyní to byl ubohý starý tulák, žijící pod mostem.

Riley ho tam nechala, uvědomila si, že jeho život byl pro něj dostatečným trestem za jeho hrozný zločin.

Riley natáhla ruku a dotkla skla, které ji oddělovalo od máminy ruky.

"Ale ty nemůžeš jít, mami," řekla. "Já jsem jen malá holka."

"Ach, ne, nejsi," řekla maminka a její tvář zářila a byla blažená. "Jen se na sebe podívej."

Riley se podívala na svůj vlastní odraz v zrcadle vedle maminky.

Byla to pravda.

Riley byla nyní dospělá žena.

Byl to zvláštní pocit, uvědomit si, že jí je nyní víc, než kolika se dožila její matka.

Ale Riley také vypadala unaveně a smutně, ve srovnání s její mladistvou matkou.

Nikdy nezestárne, pomyslela si Riley.

Totéž neplatilo pro Riley.

A věděla, že její svět je plný zkoušek a výzev, které bude nutné překonat.

Odpočine si od nich někdy? Bude mít po zbytek svého života klid?

Zjistila, že závidí nadčasové, navěky klidné radosti její matky.

Pak se její matka otočila a šla pryč, zmizela v nekonečné zvěti Rileyových úvah.

Náhle se ozvalo strašlivé zapraskání a všechna zrcadla se roztříštila.

Riley stála v téměř naprosté tmě, až po kotníky v rozbitém skle.

Jemně vytáhla nohy jednu po druhé a pak se snažila projít střepy.

"Dávej pozor," řekl jiný známý hlas.

Riley se otočila a uviděla robustního starce s ošlehaným, tvrdým a zamračeným obličejem.

Riley zalapala po dechu.

"Tati!" vykřikla.

Její otec se zaculil nad jejím překvapeným výrazem.

"Doufala jsi, že jsem mrtvý, že jo?" řekl. "Promiň, ale zklamutě."

Riley otevřela ústa, aby mu oponovala.

Ale pak si uvědomila, že má pravdu. Nedržela smutek, když loni v říjnu umřel.

A rozhodně ho nechtěla mít zpět ve svém životě.

Konec konců jí skoro nikdy neřekl vlídné slovo.

"Kde jsi byl?" Zeptala se Riley.

"Kde jsem celou dobu byl," opakoval její otec.

Scéna se začala měnit z rozlehlého prostoru rozbitého skla na okolí otcovy chaty s lesy kolem.

Ted' stál na předních schodech.

"Možná při práci na tomto případu budeš potřebovat mou pomoc," řekl. "Vypadá to, že tvůj vrah je voják. O vojácích toho vím hodně. A vím toho hodně také o zabíjení."

To byla pravda. Její otec byl kapitánem ve Vietnamu. Neměla ani tušení, kolik mužů při plnění svých povinností zabil.

Ale poslední věc, kterou si přála získat, byla jeho pomoc.

"Je čas, abys šel," řekla Riley.

Úšklebek jejího otce se změnil na pohrdavý výraz.

"Oh, ne," řekl. "Právě si tu dělám pohodlí."

Jeho tvář a tělo změnily tvar. Během několika okamžiků byl mladší, silnější, měl tmavou pleť a vypadal ještě hrozivěji než předtím.

Nyní z něj byl Shane Hatcher.

Tato změna Riley vyděsila.

Její otec v jejím životě vždy předznamenával krutou přítomnost.

Ale nyní se Hatchera děsila ještě více.

Mnohem víc, než její otec, měl nad ní Hatcher jakousi manipulativní moc.

Dokázal ji přinutit dělat věci, o kterých si nikdy nemyslela, že by provedla.

"Jdi pryč," řekla Riley.

"Oh, ne," odvětil Hatcher. "Máme dohodu."

Riley se zachvěla.

To máme, pomyslela si.

Hatcher jí pomohl najít vraha její matky. Na oplátku mu umožnila žít ve staré chatě jejího otce.

Kromě toho věděla, že mu dluží. Pomohl jí řešit případy – ale udělal ještě mnohem více.

Dokonce zachránil život její dcery a jejího bývalého manžela.

Riley otevřela ústa, aby protestovala.

Ale žádná slova nevyšla ven.

Místo toho promluvil Hatcher.

"Naše mysl je navzájem propojena, Riley Paige."

Riley probudil prudký náraz.

Letadlo přistálo na mezinárodním letišti v San Diegu.

Za přistávací dráhou vycházelo ranní slunce.

Pilot hovořil přes interkom, oznamoval jejich přilet a omlouval se za ne příliš hladké přistání.

Ostatní cestující si brali své věci a chystali se odejít.

Jak Riley mátožně vstala, vytáhla si tašku z prostoru pro zavazadla a přitom si vzpomněla na svůj znepokojující sen.

Riley nebyla pověřčivá – ale i tak si nemohla pomoci a přemýšlela ...

Předznamenával sen a bouřlivé přistání nadcházející události?

KAPITOLA OSMÁ

Když Riley vystoupila ze svého pronajatého vozu a odjížděla z letiště, bylo již jasné ráno. Počasí bylo opravdu nádherné, s teplotou nad dvacet stupňů. Uvědomila si, že většina lidí přemýšlí nad pobytem na pláži nebo alespoň ležením u bazénu.

Ale Riley přemohla obava.

Říkala si toužebně, zda někdy zajede do Kalifornie, aby si taky užívala počasí – nebo na jakékoli jiné místo, kde by mohla relaxovat.

Zdálo se, že na ni zlo čeká všude, kam se vrátne.

Příběh mého života, pomyslela si.

Věděla, že to dluží sama sobě a své rodině, aby se vymanila z této pozice – vzala si volno a vzala holky někam jen tak pro radost.

Ale kdy se to přihodí?

Vydala smutný, unavený povzdech.

Možná nikdy, pomyslela si.

V letadle se moc neprospala a se cítila se unavená z tříhodinového časového rozdílu oproti Virginii.

Nicméně byla nedočkavá a chtěla začít pracovat na tomto novém případě.

Jak zamířila na sever na dálnici do San Diega, projela kolem moderní budovy, ohraničené palmami a zelení. Brzy byla za městem, ale provoz na několika proudové dálnici nezeslábl.

Rychle se pohybující řada na sebe natěsnaných vozidel se táhla mezi drsnými kopci, kde ranní slunce zvýrazňovalo strmou krajinu.

Navzdory krajině jí Jižní Kalifornie připadala méně klidná, než čekala. Stejně jako ona, i všichni ostatní v tlačenci automobilů se zdáli mít na spěch za něčím důležitým.

Odbočila na výjezdu, označeném "Pevnost Nash Mowat." Po několika minutách zastavila před branami tábora, ukázal svůj odznak a získala povolení vjet dovnitř.

Billovi a Lucy poslala s předstihem vzkaz, že je na cestě, takže už čekali u svého auta. Bill představil uniformovanou ženu, stojící vedle nich, jako plukovnici Danu Larsonovou, velitelku úřadu DKV v pevnosti Mowat.

Larsonová udělala na Riley okamžitě dojem. Byla to silná, robustní žena s intenzivními tmavými očima. Její potřesení rukou Riley okamžitě předalo pocit důvěry a profesionality.

"Jsem ráda, že vás poznávám, agentko Paige," řekla plukovnice Larsonová svěžím, energickým hlasem. "Vaše pověst vás předchází."

Riley vykulila oči.

"To mě překvapuje," řekla.

Larsonová se trochu zasmála.

"To nemusí," řekla. "Já jsem taky v bezpečnostních složkách a držím krok se vším, co ÚACH dělá. "Jsme poctěni, že jste zde v pevnosti Mowat."

Riley cítila, jak se trochu červená, když plk. Larsonové

děkovala.

Larsonová zavolala na nedalekého vojáka, který k ní rychle přistoupil a zasalutoval.

Řekla, "Desátníku Salerno, chci abyste odvezl auto agentky Paige zpět do půjčovny na letišti. Tady už nebude potřebovat."

"Ano paní," odpověděl desátník, "provedu." Nastoupila do auta Riley a vyrazil ze základny.

Riley, Bill a Lucy nastoupili do druhého auta.

Jak plk. Larsonová jela, Riley se zeptala, "O co jsem prozatím přišla?"

"O moc ne," řekl Bill. "Plukovnice Larsonová se tu s námi včera večer potkala a ukázala nám, kde budeme ubytovaní."

"Stále jsme se ještě nesetkali s velitelem základny," dodala Lucy.

Plk. Larsonová jim řekla, "Právě teď jsme na cestě za plk. Adamsem."

Pak se smíchem dodala, "Nečekejte vřelé přivítání. Agentky Paige a Vargasová, to platí především pro vás."

Riley si nebyl jistá, co tím má Larsonová na mysli. Bude plk. Adams nešťastný z toho, že ÚACH vyslal dvě ženy? Riley si nedokázala představit, proč by tomu tak bylo. Všude, kam se Riley podívala, viděla muže a ženy v uniformách, kteří se mezi sebou volně pohybovali. A s plk. Larsonovou na základně byl Adams zvyklý jednat s ženskou autoritou.

Plk. Larsonová zaparkovala před čistou, moderní administrativní budovou a agenty vedla dovnitř. Když se

přiblížili, tři mladíci se dali do pozorů a plk. Larsonová zasalutovali. Riley viděla, že jejich DKV bundy jsou podobné těm, které nosí terénní agenti FBI.

Plk. Larsonová představila tři muže jako seržanta Matthewse a členy jeho týmu, zvláštní agenty Goodwina a Shorese. Pak všichni vstoupili do konferenční místnosti, kde na ně čekal sám plk. Dutch Adams.

Matthews a jeho agenti zasalutovali Adamsovi, ale plk. Larsonová to neudělala. Riley si uvědomila, že to je proto, že má stejnou hodnost jako Adams. Brzy ucítila, že napětí mezi dvěma plukovníky je hmatatelné a téměř bolestivé.

A jak se očekávalo, Adams vypadal výrazně nespokojený s Riley a Lucy.

Ted' začínala Riley být trochu v obraze.

Plk. Dutch Adams byl ze staré školy a vůbec nebyl zvyklý, že muži a ženy slouží společně. A soudě podle jeho věku, si Riley byla docela jistá, že už si na to nikdy nezvykne. Pravděpodobně odejde do důchodu s neporušenými předsudky.

Byla si jistá, že Adamsovi vadí zejména přítomnost plk. Larsonové na jeho základně – jako ženy důstojnice, nad kterou nemá žádnou autoritu.

Jak se skupina se posadila, Riley cítila známý děsivý chlad, zatímco si prohlížela Adamsův obličej. Byl široký a dlouhý, výrazně tvarovaný jako tváře mnoha jiných vojenských důstojníků, které během svého života poznala – včetně svého otce.

Ve skutečnosti Riley připadala podoba plk. Adamse jejímu otci vyloženě rušivá.

Mluvil k Riley a jejím kolegyním příliš oficiálním tónem.

"Vítejte v pevnosti Nash Mowat. Tato základna je v provozu od roku 1942. Rozkládá se na sedmdesáti pěti tisíci hektarech a má patnáct set budov a tři sta padesát mil silnic. Každý den je tu asi šedesát tisíc lidí. Jsem hrdý na to, že ji mohu nazývat nejlepší výcvikovou základnou armády v zemi."

V tu chvíli se zdálo, že se plk. Adams snaží potlačit úšklebek. Moc se mu to nedařilo.

Dodal, "A z toho důvodu vás žádám, abyste ze sebe nedělali šašky, co tu budete. Tohle místo běží jako dobře vyladěný stroj. Cizinci mají nešťastnou tendenci to zvorat. Pokud to uděláte, pak slibuju, že za to pekelně zaplatíte. Řekl jsem to dost jasně?"

Hleděl na Rileym, zřejmě se ji snažil zastrašit.

Slyšela, jak Bill a Lucy říkají, "Ano, pane."

Ale ona neřekla nic.

On není můj velitel, pomyslela si.

Jen se na něj dívala a přikývla.

Pak přesunul svůj pohled na ostatní v místnosti. Znovu promluvil s chladnou zlostí v hlase.

"Tři dobří muži jsou mrtví. Situace v pevnosti Mowat je nepřijatelná. Vyřešte to. Okamžitě. Pokud možno ještě dříve."

Na chvíli se odmlčel. Pak řekl, "V jedenáct hodin se bude konat pohřeb seržanta Clifforda Worthinga. Očekávám účast vás všech."

Bez dalšího slova vstal ze svého křesla. Agenti DKV vstali a zasalutovali a plk. Adams opustil místnost.

Riley byla jak opařená. Cožpak sem všichni nepřišli proto, aby prodiskutovali případ a co budou dělat dál?

Zjevně si všimla Rileyna překvapení a tak se na ni plk. Larsonová usmála.

"On není obvykle tak hovorný," řekla. "Možná vás má rád."

Všichni se smáli jejímu sarkasmu.

Riley věděla, že trocha humoru je právě teď dobrá věc.

Brzy bude všechno zase dost ponuré.

KAPITOLA DEVÁTÁ

Smích utichl a Larsonová se stále dívala na Riley, Billa a Lucy. Její výraz byl pronikavý a mocný, jako by je nějak hodnotila. Riley přemýšlela, zda se velitelka DKV chystá učinit nějaké děsivé prohlášení.

Místo toho se Larsonová zeptala, "Měli jste už snídani?"

Všichni řekli, že ne.

"No, taková situace je nepříjemná," prohlásila Larsonová se smíchem. "Pojďme to napravit, než zchřadnete. Pojďte se mnou a já vám ukážu pohostinnost pevnosti Mowat."

Larsonová pak opustila svůj tým a vydala se se třemi agenty FBI do důstojnického klubu. Riley si hned všimla, že plukovnice hovořila o pohostinství pravdu. Jídelní zařízení byl jako luxusní restaurace a Larsonová je nenechala za vlastní jídlo zaplatit.

U vynikající snídani jednali o případu. Riley si uvědomila, že si potřebuje dát kávu. Jídlo také vítala.

Plk. Larsonová jim předala svůj pohled na případ. "Nejvíce charakteristickým rysem těchto vražd je metoda zabíjení a postavení obětí. Rolsky, Fraser a Worthing byli všichni výcvikovými seržanty. Všichni byli zastřeleni z velké dálky vysoce výkonnou puškou. A všechny oběti byly zastřeleny v noci."

Bill se zeptal, "Co dalšího mají společného?"

"Moc toho není. Dva byli běloši a jeden byl černoš, takže

to není rasový problém. Veleli různým jednotkám, takže nemají společné žádné rekruty."

Riley dodala, "Pravděpodobně jste již našla soubory vojáků, pokáraných za disciplinární nebo psychologické záležitosti. A těch, kteří opustili kasárny bez povolení? Nečestné odchody?"

"Ty jsme prověřili," odpověděla Larsonová. "Je to velmi dlouhý seznam a už jsme si ho prošli. Ale já vám ho pošlu a vidíte, co si o tom budete myslet."

"Chtěl bych mluvit s muži z každé jednotky."

Larsonová přikývla. "Samozřejmě. Dneska po pohřbu můžete některé z nich odchytit a já připravím další schůzky, které si budete přát."

Riley si všimla, že si Lucy dělá poznámky. Přikývla na mladou agentku, aby jí položila vlastní otázky.

Lucy se zeptala, "Jakou ráži měly náboje?"

"NATO-kalibr," řekla plk. Larsonová. "7.62 milimetrů."

Lucy se podívala se zájmem na plk. Larsonovou. Řekla, "Vypadá to, že by zbraň mohla být M110 odstřelovací puška. Nebo možná Heckler a Koch G28."

Plk. Larsonová se trochu usmála, očividně na ni Luciny znalosti zapůsobily.

"Vzhledem k dosahu jsme hádali M110," řekla Larsonová. "Zdá se, že všechny náboje byly ze stejné zbraně."

Riley byla potěšena, že se Lucy tak plně zapojila. Riley myslela s oblibou na Lucy jako na svého chráněnce a věděla, že Lucy na ni myslí jako na svého mentora.

Učí se rychle, pomyslela si hrdě Riley.

Riley se podívala na Billa. Viděla z jeho výrazu, že je s Lucy také spokojen.

Riley měla vlastní otázky, ale rozhodla se je nevyrušovat.

Lucy řekla Larsonové, "Předpokládám, že hádáte, že to byl někdo s vojenským výcvikem. Voják na základně?"

"Možná," řekla Larsonová. "Nebo bývalý voják. V každém případě to byl někdo s vynikajícím výcvikem. Ne jen průměrný střelec."

Lucy zabubnovala o stůl gumou na své tužce.

Navrhla, "Někdo, komu se protíví autorita? Zejména výcviková seržanti?"

Larsonová se zamyšleně podrbala na bradě.

"Zvažovala jsem to," řekla.

Lucy řekla, "Jsem si jistá, že jste také uvažovala o islámském terorismu."

Larsonová přikývla.

"V těchto dnech to prostě musí být naše výchozí teorie."

"Osamělý vlk?" Zeptala se Lucy.

"Možná," odpověděla Larsonová. "Ale je možné, že jedná jménem některé skupiny – buď nějaké malé, která je nedaleko odtud, nebo mezinárodní, něco jako ISIS a Al-Káida."

Lucy se na okamžik zamyslela.

"Kolik muslimských rekrutů máte nyní v pevnosti Mowat?" Zeptala se Lucy.

"Právě teď, tři sta čtyřicet tři. To je samozřejmě velmi

malé procento našich nováčků. Ale musíme si dávat pozor na profilování. Obecně platí, že naši muslimští rekruti jsou mimořádně oddaní. Nikdy jsme neměli žádné problémy s extremismem – pokud to je o něm."

Larsonová se podívala na Riley a Billa a usmála se.

"Ale vy dva jste velmi potichu. Jak chcete pokračovat?"

Riley se podívala na Billa. Jako obvykle viděla, že si myslí totéž, jako ona.

"Pojďme se podívat na místo vraždy," řekl Bill.

*

O několik minut později vedla plk. Larsonová Riley, Billa a Lucy napříč pevností Mowat.

"Které z míst chcete vidět jako první?" Zeptala se Larsonová.

"Pojďme je shlédnout v pořadí, v jakém se udály," řekla Riley.

Jak Larsonová řídila, Riley si všimla cvičících vojáků, kteří běhali přes překážkové dráhy a nacvičovali střelbu různými zbraněmi. Viděla, že to je nekompromisní, náročná práce.

Riley se Larsonové zeptala, "Jak daleko v jejich výcviku jsou tito rekruti?"

"Ve druhé fázi – v Bílé fázi," řekla Larsonová. "Máme tři fáze – červenou, bílou a modrou. První dvě, červená a bílá, jsou tři týdny dlouhé a tito rekruti jsou ve svém pátém týdnu výcviku. Poslední čtyři týdny budou v Modré fázi. Ta je tak těžká, jak je to jen možné. Tehdy rekruti zjistí, jestli v sobě mají, co potřebují k tomu, aby byli vojákem v armádě."

Riley v hlase Larsonové zaslechla hrdost – stejnou hrdost,

jakou často slyšávala v hlase svého otce, když mluvil o jeho vojenské službě.

Má ráda to, co dělá, pomyslela si Riley.

Také neměla pochyb o tom, že plk. Larsonová je vynikající v tom, co dělá.

Larsonová zaparkovala u pěšiny, která vedla přes tábor. Vystoupili z auta a Larsonová je vedla na místo na cestě. Byl to otevřený prostor, bez stromů, které by mohly blokovat výhled.

"Seržant Rolsky byl zabit přímo tady," řekla Larsonová. "Nikdo neviděl ani neslyšel, že se to stalo. Nemohli jsme z rány nebo pozice jeho těla usoudit, odkud výstřel přišel – kromě toho, že to muselo být ze značné vzdálenosti."

Riley se rozhlížela kolem dokola a prohlížela si místo činu.

"V kolik hodin byl Rolsky zabit?" zeptala se.

"Asi ve dvacet dva hodin," řekla Larsonová.

Riley si čas převedla na civilní – deset hodin večer.

Představovala si, jak toto místo vypadalo tou dobou v noci. Třicet metrů od místa bylo několik lamp. I tak by zdejší světlo bylo docela slabé. Střelec musel použít noční vidění.

Pomalu se otočila, snažila se odhadnout, odkud výstřel přišel.

Na jih a sever byly budovy. Bylo nepravděpodobné, že měl ostřelovač příležitost k palbě z jakéhokoli z těchto míst.

Na západ mohla vidět přes tábor na Tichý oceán, ponořený do vzdáleného oparu.

Na východě byly drsné kopce.

Riley ukázala na kopce a řekla, "Můj odhad je, že střelec

zaujal pozici někde tam nahoře."

"To je dobrý odhad," řekla Larsonová a ukázala na jedno místo na zemi. "Náboj jsme našli přímo tady, což naznačuje, že výstřel musel přijít odněkud z těchto kopců. Soudě podle rány vyšel výstřel z dvě stě padesáti až tří set metrů. Už jsme oblast prohledali, ale nezanechal žádné důkazy."

Riley se na chvíli zamyslela.

Poté se zeptala Larsonové, "Je na základně Mowat povolen lov?"

"V sezóně a s povolením," odpověděla Larsonová. "Právě teď je sezóna divokých krocanů. Střílet vrány během dne je rovněž dovoleno."

Samozřejmě Riley věděla, že tato úmrtí nejsou lovecké nehody. Jako dcera muže, který byl námořníkem a lovcem věděla, že nikdo by na střelbu vran a krůt nepoužil odstřelovací pušku. Brokovnice byla nejpravděpodobnější lovecká zbraň, která byla v tuto roční dobu používána v okolí pevnosti Mowat.

Požádala Larsonovou, aby je vzala na další místo činu. Plukovnice je zavezla až k nízkým kopcům na okraji turistické cesty. Když všichni opustili vozidlo, Larsonová ukázala na místo na cestě, která vedla do kopce.

"Seržant Fraser byl zabit přímo tady," řekla. "Šel na výlet po pracovní době. Zdá se, že výstřel přišel z přibližně stejné vzdálenosti jako ten předchozí. Opět to nikdo neslyšel ani neviděl. Ale náš nejlepší odhad je, že byl zabit asi ve dvacet tři nula nula hodin."

V jedenáct hodin v noci, pomyslel asi Riley.

Larsonová ukázala na jiné místo a dodala, "Kulku jsme našli tady."

Riley se pak podívala opačným směrem, kde musel střelec pravděpodobně být. Viděla více zarostlých suchých kopců – a bezpočet míst, kde by se mohl střelec skrývat. Byla si jistá, že Larson a její tým oblast důkladně pročesali.

Nakonec jeli do oblasti, kde byly obytné objekty rekrutů. Larsonová je vzala za jednu z kasáren. První věc, kterou Riley viděla, byla obrovská tmavá skvrna na zdi poblíž zadních dveří.

Larsonová řekla, "To je ono místo, kde byl zabit seržant Worthing. Zdá se, že sem chodil na cigaretu před svým ranním výcvikem. Výstřel byl tak čistý, že mu ani nevypadla cigareta ze rtů."

Riley to zaujalo. Toto místo činu bylo odlišné od ostatních – a mnohem více informativní. Prozkoumala skvrnu, která pokračovala dolů po zdi.

Řekla, "Vypadá to, že se opíral o zeď, když ho kulka zasáhla. Museli jste být schopni získat mnohem lepší představu o trajektorii kulky, než v ostatních případech."

"Mnohem lepší," souhlasila Larsonová. "Ale ne přesné umístění."

Larsonová ukázala přes pole za kasárny, kde se kopce začínaly zvedat.

"Střelec musí být umístěn někde mezi těmito dvěma duby v údolí," řekla. "Ale velmi pečlivě si po sobě uklidil. Nenašli jsme

jeho stopy na žádném z pravděpodobných míst."

Riley viděla, že vzdálenost mezi malými stromy je asi dvacet metrů. Larsonová a její tým odvedli dobrou práci v tom, že vymezili tak přesnou oblast.

"Jaké bylo počasí?" Zeptala se Riley.

"Bylo naprosto jasno," řekla Larsonová. "Byl tříčtvrteční měsíc téměř až do svítání."

Riley cítila v zádech chvění. Byl to známý pocit, který mívala, když se chystala napojit se na místo činu.

"Chtěla bych se projít a sama si to tu prohlédnout," řekla.

"Jistě," odpověděla Larsonová. "Já vás tam vezmu."

Riley nevěděla, jak jí říct, že by chtěla jet sama.

Naštěstí Bill promluvil za ni.

"Nechme agentku Paige jít o samotě. Je to už taková její věc."

Larsonová obdivně přikývla.

Riley vykročila napříč polem. S každým krokem její brnění sílilo.

Nakonec se ocitla mezi dvěma stromy. Viděla, proč byl tým Larsonové schopen přesné místo najít. Terén byl velmi nepravidelný, se spoustou menších keřů. Právě v této oblasti bylo přinejmenším půl tuctu skvělých míst, kde se dalo přikrčit nebo ležet a dosáhnout čistého výstřelu na kasárny.

Riley začala chodit mezi stromy sem a tam. Věděla, že nehledá nic, co by střelec zanechal – dokonce ani otisky bot. Larsonová a její tým by si nic takového nenechali ujít.

Několikrát se pomalu nadechla a sama sebe si zde představila

během velmi časných ranních hodin. Hvězdy právě začínaly mizet a měsíc stále vrhal stíny všude kolem.

Ten pocit každým okamžikem sílil – pocit přítomnosti vraha.

Riley se párkrát zhluboka nadechla, připravena na vstup do vrahovy mysli.

KAPITOLA DESÁTÁ

Riley se začala představovat vraha. Co ale cítil, co si myslel a pozoroval, když přišel a hledal dokonalé místo pro střelbu? Chtěla se stát vrahem, jak jen mohla, aby ho vystopovala. A to se jí podaří. Byl to její dar.

Věděla, že si nejprve musel najít místo.

Hledala kolem, stejně jak to musel dělat on.

Jak se tam pohybovala, pocítila téměř magnetickou sílu.

Táhlo jí to k červenému vrbovému keři. Na jedné straně keře byl prostor mezi jeho větvemi a zemí. Na tom místě bylo na zemi malé holé místo.

Riley se sklonila a pozorně se na zem podívala.

Půda na tom prázdném místě byla čistá a hladká.

Příliš upravená, pomyslela si Riley. Příliš hladká.

Zbytek půdy v této oblasti byla drsnější, nepravidelnější.

Riley se usmála.

Vrah zašel tak daleko, aby po sobě uklidil, aby neprozradil svou přesnou polohu.

Riley se představila místo činu v měsíčním svitu, zahleděla se dolů ze svahu a přes pole směrem k zadní části kasáren.

Představila si, co vrah z tohoto místa viděl – vzdálenou postavu seržanta Worthinga, vycházející zadními dveřmi.

Riley viděla, jak se na vrahově tváři formuje úsměv.

Slyšela, jak přemýšlí ...

"Přesně na čas!"

A jak vrah očekával, seržant si zapálil cigaretu a opřel se o zed'.

Nastal čas jednat – a to musel udělat rychle.

Obloha se začínala prosvětlovat na místě, kde brzy vyjde slunce.

Tak, jak to musel učinit vrah, i Riley se natáhla na holé místo na zemi. Ano, bylo to dokonalé místo, dokonalý tvar pro použití výkonné zbraně.

Ale jaký měl vrah pocit, když v rukou zbraň třímal?

Riley vlastně nikdy odstřelovací pušku M110 v rukou nedržela. Ale před několika lety trochu cvičila s předchůdcem zbraně, s M24. Plně nabitá a smontovaná M24 vážila asi šestnáct liber, a Riley se dočetla, že M110 není o nic lehčí.

Ale noční vidění přidávalo na váze, což její horní část dělalo trochu těžší.

Riley si představila pohled skrze noční vidění. Pohled na seržanta Worthinga byl flekatý a zrnitý.

Pro skutečného odstřelovače to ale nebyl problém. Pro zkušeného zabijáka to bylo snadné. I tak Riley vycítila, že vrah je trochu nespokojen.

Co mu vadilo?

Na co myslel?

Pak k ní jeho myšlenky připluly ...

"Kéž bych mohl vidět výraz na jeho tváři."

Riley to chápala.

Zabíjení bylo hluboce osobní – byl to akt nenávisti, nebo na přinejmenším pohrdání.

Ale on jej nehodlal odložit z důvodu nespokojenosti. Mohl to provést stejně dobře aniž by viděl výraz své kořisti.

Cítila odpor spouště, když ji zmáčkla, a pak prudké kopnutí pušky, když byl náboj vystřelen.

Hluk z výstřelu nebyl příliš hlasitý. Zvuk supresoru a kompenzátoru tlumil huk a vzplanutí.

Trápilo i tak vraha, že to někdo slyšel?

Riley si byla jistá jen chvilku. Zastřelil dva další muže ze stejné vzdálenosti a zdálo se, že nikdo výstřely neslyšel. Nebo pokud je někdo slyšel, nikomu nepřišly mimořádné.

Ale co dělal vrah, když vystřelil?

Díval se dál skrze hledí, uvědomila si Riley.

Následoval tělo v jeho poklesu oproti zdi do podivného zhroutení.

A vrah si opět pomyslel ...

"Kéž bych mohl vidět výraz na jeho tváři."

Stejně tak jak to musel udělat vrah, Riley se postavila na nohy. Představila si jak se vrah chopil širokého štětce, aby po sobě půdu urovnal a pak odešel směrem, kterým přišel.

Riley si s úlevou oddechla. Její pokus o spojení s myslí vraha odhalil víc, než doufala.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.